

บทนำ

หญิงสาวร่างบางหน้าตางดงามราวกับภาพวาดยืนเหม่อมองสายน้ำ ที่ไหลเอื่อยอย่างเศร้าสร้อย เธอรู้สึกสิ้นหวังอย่างบอกไม่ถูกขณะก้มมองเงาของตัวเองในน้ำ ทว่าน้ำที่กระเพื่อมไหวไปมาทำให้เธอไม่สามารถมองเห็นใบหน้าของตัวเองในยามนี้ได้ดังต้องการ

อรนลินนวนนี้ไปถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงชีวิตที่ผ่านมา ก่อนหน้านี้เธอเป็นเพียงเด็กกำพร้าที่อาศัยอยู่ในสถานสงเคราะห์ เมื่อเธออายุได้เจ็ดขวบ ก็มีสามีภรรยาที่จัดว่ามีฐานะร่ำรวยมาขอรับเลี้ยงเธอเป็นลูก ช่วงแรกๆ ชีวิตของเธอดูจะมีความสุขดีอยู่หรอก เพราะบุญตากับสมบัติ สามีภรรยาผู้ใจบุญต่างก็ให้ความรักและเอ็นดูเธออยู่ไม่น้อย แต่หลังจากที่สมบัติถึงแก่กรรมด้วยโรคหัวใจล้มเหลว ชีวิตของอรนลินซึ่งขณะนั้นอายุเพียงสิบห้าปีก็เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมืออย่างไม่น่าเชื่อ

การตายของสมบัติสร้างความเศร้าโศกเสียใจให้เกิดแก่บุญตามากมายนัก เธอต้องหาทางดับทุกข์ด้วยการหันไปพึ่งเหล้าและการพนัน จนกลายเป็นหนี้เป็นสินจำนวนมาก เป็นเหตุให้บุญตาต้องขายคฤหาสน์ ที่ผ่านมา แม้อรนลินจะพยายามห้ามปรามเรื่องเหล้ากับการพนันสักเท่าไร แต่ก็ไม่เป็นผล

มีหน้าซ้ำบุญตายังหยิบยกเอาบุญคุณในการเลี้ยงดูเธอมาอ้าง และตบตีทำร้ายเธอในยามที่เมามายควบคุมสติไม่ได้

ความจริงแล้วอรนลินเป็นคนไม่ยอมคน หากเป็นคนอื่นมาทำร้ายเธอ รับรองว่าเธอสู้ชาติใจ แต่ในเมื่อบุญตาคือผู้มีพระคุณที่เลี้ยงดูเธอมา อรนลินจึงอดทนและยอมให้ท่านหนึ่งคน

หลังจากที่ชายคฤหาสน์ไปแล้ว บุญตาก็พาอรนลินย้ายไปอยู่บ้านหลังเล็กๆ แถวคลองเตย ซึ่งเป็นสมบัติเก่าแก่ของบุญตา ที่ถูกทิ้งร้างมานานับตั้งแต่แม่ของบุญตาเสียชีวิต และเธอก็ได้แต่งงานไปกับสมบัติ แต่นับว่ายังดีที่บุญตามีเงินเหลือติดตัวอยู่บ้าง แม่ไม่มากมายนะแต่ก็พอจะนำไปลงทุนค้าขายได้ เพราะจะว่าไปแล้ว ก่อนหน้าที่บุญตาจะแต่งงานกับสมบัติ เธอก็เป็นลูกสาวแม่ค้าขายข้าวแกงที่มีฐานะปานกลางเท่านั้น

ตอนนั้นชีวิตของอรนลินยังไม่ถึงกับแย่ เพราะไม่ว่าบุญตาจะลำบากอย่างไรก็ไม่เคยคิดจะทอดทิ้งอรนลิน บุญตายังส่งเสริมให้เธอได้เรียนหนังสือต่อ แต่มีข้อแม้ว่าจะต้องรีบกลับมาช่วยงานหลังจากเลิกเรียนและห้ามเถลไถลเป็นอันขาด

จนกระทั่งอรนลินจบการศึกษาระดับมัธยมปลาย บุญตาจึงให้เธอมาช่วยทำงานในร้านอย่างเต็มตัวเต็มเวลา ซึ่งก็หมายความว่าหญิงสาวหมดโอกาสจะได้เรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยนั่นเอง

ชีวิตความเป็นอยู่ของอรนลินค่อนข้างลำบาก หญิงสาวทำงานทุกอย่างในร้านแทนบุญตา ซึ่งเริ่มหันไปติดการพนันอีกครั้งหลังจากที่เลิกมาได้เป็นเวลากว่าสามปี เนื่องจากบุญตาปล่อยให้อรนลินทำหน้าที่และรับผิดชอบทุกอย่างแทน เลยมีเวลาว่างมากขึ้น บุญตาจึงกลับไปเล่นการพนันอีก ปัญหาการเงินฝืดเคืองก็ตามมา

อรนลินจัดว่าเป็นคนสวย ทว่าหญิงสาวไม่เคยปลื้มกับความสุขของตัวเองเลยแม้แต่น้อย อีกทั้งยังนึกรำคาญอยู่เสมอเมื่อมีคนมาคอยเกาะเกาะหรือแตะโลม ที่ผ่านมามีเธอต้องคอยระมัดระวังเอาตัวรอดจากคนพวกนี้ และ

ถือว่าโชคยังเข้าข้างเธออยู่ไม่น้อยที่ไม่เคยมีสิ่งใดร้ายแรงเกิดขึ้นกับเธอมาก่อน

กระทั่งวันหนึ่งเหตุการณ์ร้ายแรงที่สุดในชีวิตของเธอก็ได้ย่างกรายเข้ามา เมื่อบุญตาได้พบกับนายสมชัยในบ่อนการพนันและตัดสินใจอยู่กับฉันสามีกรรยากัน

นายสมชัยเป็นนักเลงการพนันตัวยง และเป็นนายหน้าค้าผู้หญิง สายตาของนายสมชัยยามทอดมองมายังอรนลินตั้งแต่วันแรกที่พบกัน หญิงสาวก็รู้สึกสังหรณ์ใจเสียตั้งแต่วันนั้นแล้วว่า ผู้ชายคนนี้จะต้องนำเรื่องร้ายๆ เข้ามาสู่ชีวิตของเธอเป็นแน่ และก็เป็นที่จริงดังที่เธอคิดไว้ไม่มีผิด เมื่อบุญตาติดพันการพนันเสียศักดิ์ชายเป็นจำนวนเงินร่วมห้าล้านบาท และที่แย่งไปกว่าก็คือ นายสมชัยยุ้งให้บุญตาขายอรนลินให้แก่เสียศักดิ์ชาย ตอนแรกบุญตาไม่เห็นด้วย แต่พอถูกบีบหนักเข้าก็ยอมตกลง ทว่าก่อนถึงวันส่งเธอไปให้เสีย นายสมชัยก็หาทางปลุกปล้ำเพื่อให้เธอตกเป็นเมีย

โดยวันเกิดเหตุนั้นอรนลินไม่สบาย เธอมีไข้เล็กน้อย นายสมชัยจึงสร้างทำเป็นใจดีช่วยพุดกับบุญตาให้ปิดร้านหนึ่งวันเพื่อให้เธอได้พักผ่อน หลังจากนั้นช่วงสายนายสมชัยก็พาบุญตาไปเล่นการพนันที่บ่อนเถื่อนของเสีย และเมื่อเห็นว่าบุญตากำลังเล่นติดพัน จึงคิดว่าคงไม่สนใจหากจะหายตัวไปสักพัก

จากนั้นนายสมชัยก็วกกลับมาที่บ้าน แล้วฉวยโอกาสเข้าปลุกปล้ำอรนลิน ทว่าเหมือนฟ้ายังมีเมตตาต่อเธออยู่บ้างจึงตั้งใจให้บุญตาย้อนกลับมาที่บ้าน จึงทันได้เห็นและขัดขวางไม่ให้นายสมชัยยึดเยียดความเป็นสามีให้แก่อรนลินได้ทันเวลา

แม้หญิงสาวจะรอดจากการถูกข่มขืนไปได้อย่างหวุดหวิด แต่เธอก็ต้องรู้สึกเจ็บช้ำน้ำใจจนเหลือจะกล่าว เมื่อบุญตาโทษว่าเรื่องทั้งหมดเป็นความผิดของเธอ และเข้ามาตบตีเธอโดยไม่ยั้งมือ นายสมชัยทนไม่ไหว เข้ามาห้ามไว้ เพราะกลัวสินค้ำที่จะส่งให้เสียในวันมะรืนนี้เข้าไปเสียก่อน แต่ด้วยความหึงหวง

ทำให้บุญตายังโกรธแค้น จึงหันไปตบตีสามีใหม่อีกคน ตอนแรกนายสมชัย ไม่ได้ตอบโต้ ยอมปล่อยให้บุญตาตบตีจนพอใจ แต่เมื่อบุญตาไม่มีที่ท่าว่า จะหยุดลงง่ายๆ นายสมชัยจึงจัดการอุ้มไปที่ห้องนอนของตัวเอง ก่อนจะไป ก็มิวายลือกกุญแจห้องซึ่งอรนลินเอาไว้จากภายนอก

เมื่ออยู่เพียงลำพัง หญิงสาวก็รีบคว้าเสื้อผ้าบางชิ้นที่ถูกนายสมชัย ถอดออกมาใส่ไว้ดั้งเดิม แล้วเอื้อมไปหยิบเงินที่แอบเก็บสะสมเอาไว้ออกมา จากใต้หมอนใส่กระเป๋าทางเกงอย่างแรงรีบ หญิงสาวไม่เสียเวลาเก็บเสื้อผ้า หรือของใช้ที่จำเป็น ด้วยเกรงว่าหากเธอแม้ซักช้าแม้เพียงสักวินาทีเดียว โอกาสที่จะหนีรอดไปจากที่นี่ก็จะหมดลง

หญิงสาวค่อยๆ ถอดกลอนหน้าต่างห้องนอนออก แล้วผลักเปิดอย่าง เบามือที่สุด จากนั้นก็รีบปีนออกไป เธอเลือกที่จะไม่ออกทางด้านหน้าเพราะ เกรงว่านายสมชัยจะรู้ตัว หากเกิดได้ยินเสียงเธอเปิดประตูรั้วบ้าน

อรนลินไม่ลังเลแม้แต่น้อยที่จะวิ่งออกไปทางหลังบ้านโดยไม่สวม รองเท้า แล้วตัดสินใจปีนรั้วออกไป จากนั้นก็ค่อยๆ เดินฝ่าพงหญ้าที่รกจน สูงท่วมเอวเพราะบริเวณนั้นเป็นที่ดินรกร้าง ไม่มีผู้คนอยู่อาศัย เมื่อผ่านที่ดิน รกร้างไปแล้วเธอก็เดินลัดเลาะตรอกซอกซอยเล็กๆ ออกไปทางถนนใหญ่ ก่อนจะเจอเข้ากับรถแท็กซี่ที่วิ่งผ่านมาพอดี หญิงสาวรีบเรียกเอาไว้ ซึ่งก็โชคดี ที่แท็กซี่ยอมจอดรับเธอโดยไม่ได้ถามอะไรให้ต้องลำบากใจ นอกเสียจาก จุดหมายปลายทางที่เธอจะนำไปส่งเท่านั้น

๑

อรณลินบอกจุดหมายปลายทางของตัวเองออกไปโดยไม่ทันคิดเลย ด้วยซ้ำ ทุกคำพูดดูเหมือนว่าจะออกมาจากปากของเธอเองโดยอัตโนมัติ เธอ บอกให้คนขับไปส่งที่ท่าเตียน และเมื่อไปถึงท่าเรืออรณลินก็นั่งเรือข้ามฟากไป ยังวัดอรุณราชวราราม ระหว่างที่นั่งเรือเธอรู้ดีว่าตนเองตกเป็นเป้าสายตา ของคนบนเรือ เพราะในเรือมีเพียงเธอคนเดียวที่เดินทางมาด้วยเท้าเปล่า แต่ อรณลินก็ไม่มีอารมณ์ที่จะสนใจความรู้สึกนึกคิดของใครทั้งสิ้น

เมื่อถึงวัดอรุณราชวราราม จิตใจของหญิงสาวจะเริ่มดีขึ้นมาบ้าง เธอ ก้าวผ่านซุ้มประตูยอดมงกุฏ อันเป็นประตูหน้าเข้าสู่พระอุโบสถ ซึ่งเป็นประตู จตุรมุขหลังคาสามชั้น มียอดเป็นทรงมงกุฏประดับด้วยกระเบื้องสลัปลี อย่างงดงาม ด้านหน้าประตูมีรูปปั้นยักษ์ตั้งอยู่ โดยรูปปั้นยักษ์กายสีขาวนั้น มีนามว่า สหัสเดชะ และกายสีเขียวมีนามว่า ทศกัณฐ์

ถัดจากซุ้มประตูยอดมงกุฏก็จะเป็นแนวพระระเบียงคด หรือพระวิหาร-คด ที่รายล้อมพระอุโบสถไว้ทั้งสี่ทิศ หญิงสาวก้าวเข้าไปภายในพระอุโบสถ แล้วนั่งลงเบื้องหน้าพระประธานพร้อมกับก้มลงกราบ ก่อนจะจ้องมอง พระประธานหนึ่งนานอยู่อย่างนั้นราวกับจะขอความเมตตา

‘เธอไม่มีทางกลับไปที่นี่อีก แต่เธอจะหนีไปแห่งหนใดในโลกละ’ หญิงสาวคิดอย่างสิ้นหวัง เธอไม่อยากเจอนายสมชัย ไม่อยากเจอบุญตา ไม่อยากตกเป็นเมียของเสี้ยบบ้ากาม แต่เธอจะทำยังไงดีละ จะมีที่ใดในเมืองไทย ที่เธอสามารถใช้เป็นที่หลบซ่อนตัวให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของคนใจร้ายพวกนั้นได้บ้าง

เวลานั้นอรณลินได้แต่ขอพรจากองค์พระให้ช่วยคุ้มครองเธอให้พ้นจากภยันตราย ก่อนก้มลงกราบพระประธานอีกครั้งแล้วคลานออกมาจากพระอุโบสถ จากนั้นอรณลินก็เลือกที่จะไปชมพระปรารักษ์ ที่เธอรู้ดีว่ามีความงดงามมากเพียงใด

อันที่จริงเธอเคยมาเที่ยววัดแห่งนี้แล้ว โดยมากับเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ในสมัยที่สมัยยังมีชีวิตอยู่ หญิงสาวเดินมาถึงทางเข้าด้านหน้าของพระปรารักษ์ ซึ่งบริเวณทางด้านขวาจะเป็นที่ตั้งของโบสถ์น้อย อันเป็นโบสถ์เก่าแก่ตั้งแต่สมัยอยุธยา และได้มีการสันนิษฐานว่าโบสถ์น้อยนั้นเป็นโบสถ์หลังแรกของวัดแห่งนี้เมื่อครั้งอดีตกาล

ภายในประดิษฐานพระบรมรูปหล่อของสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช เพื่อให้ผู้ที่มาเยือนได้สักการะ และทางด้านซ้ายของพระบรมรูปหล่อก็เป็นที่ตั้งของศาลสถิตดวงพระวิญญูญาณของพระองค์ ตรงข้ามพระบรมรูปหล่อจะเป็นที่ตั้งของพระแท่นบรรทมสมเด็จพระเจ้าตากสิน ซึ่งอรณลินเคยได้ยินว่าหากใครได้ลอดใต้พระแท่นบรรทมของพระองค์ท่านแล้ว จะถือว่าเป็นการล้างอาถรรพ์ต่างๆ ให้หมดไปจากชีวิต คราวนั้นเธอกับเพื่อนๆ ก็ไม่มีใครเคยคิดหรือสนใจที่จะลอดพระแท่นบรรทมของพระองค์ท่านเลยสักคน แต่คราวนี้อรณลินอยากจะทำดูบ้าง หญิงสาวจึงเข้าไปภายในนั้นและนั่งลงเบื้องหน้าพระบรมรูปหล่อ แล้วก็ก้มลงกราบพร้อมตั้งจิตอธิษฐาน

“ข้าแต่พระองค์ หม่อมฉันมีนามว่า อรณลิน เกิดบิดินทร์ชาตินี้ภพนี้ มีกรรมหนักถึงได้มาพบเจอแต่เรื่องร้ายๆ เวลาที่หม่อมฉันได้หมดสิ้นแล้วซึ่งหนทาง หากแม้หน้ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นเพราะเวรกรรมอันเกิดจากผลกรรมใน

ชาติปางก่อน ก็ขอให้หม่อมฉัน อรณลิน เกิดบดินทร์ จงมีโอกาสดูได้แก้ไข และหลุดพ้นไปจากบ่วงกรรมที่สร้างความทุกข์ทรมานให้เกิดแก่ตนเองใน ครั้งนี้ด้วยเถิด”

สิ้นคำอธิษฐาน ลมเย็นๆ ก็ได้พัดผ่านเข้ามาสัมผัสต้องกาย รวากับจะ บอกให้รู้ว่า คำอธิษฐานของเธอได้รับการตอบรับแล้ว จากนั้นหญิงสาวก็ ลอดพระแท่นบรรทมของพระองค์ท่าน เมื่อออกมาเธอก็รู้สึกหัวใจเริ่มเกิด ความว่างและโล่งเบาสบายขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

หลังจากเที่ยวชมภายในวัดจนทั่ว อรณลินก็ออกมานั่งที่ศาลาท่าน้ำของ วัดอรุณราชวราราม ก่อนเธอจะเดินออกมาขึ้นบนสะพานที่ยื่นออกไปในแม่น้ำ เจ้าพระยา ซึ่งเป็นสะพานอยู่ติดกับศาลาท่าน้ำ

ภาพของหญิงสาวที่สวยงามตามราวกับนางในวรรณคดีกำลังเหม่อ มองห้องน้ำหนึ่งนาน โดยที่ไม่มีใครรู้เลยว่าเธอคิดอะไรอยู่ ดิ่งดูดีให้ผู้ที่พาทันแวะมานั่งพักในศาลาท่าน้ำต่างก็หันมามองเธอด้วยความสนใจ ในขณะที่ อรณลินเหม่อมองพื้นผิวน้ำนิ่งนานและเปลือยคิดอะไรเรื่อยเปื่อย เวลานี้เธอก็อดที่จะคิดขึ้นมาไม่ได้ว่า ในสมัยกรุงศรีอยุธยา นั้น แม่น้ำสายนี้คงจะงดงาม และดูสะอาดสะอ้านกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้มาก

อรณลินเผลอคิดไปถึงนิยายย้อนยุคที่เธอเคยอ่าน พลังคิดไปว่า หากมีโอกาสดูเป็นนางเอกย้อนยุคกับเขาบ้าง ก็อยากจะย้อนกลับไป ในสมัยอยุธยา ตอนต้นหรือไม่กี่ช่วงยุคกลางๆ ดูลัทธิ

‘แต่คนเราจะย้อนเวลากลับไปได้จริงหรือ’ เมื่อคิดถึงตรงนี้พลันเสียง แผลกปลอม ทว่าฟังดูนุ่มๆ ก็ดังขึ้นมาจากข้างๆ ตัวเธอ

“แม่อร์!”

อรณลินรีบหันมองซ้ายมองขวาเล็กลั่น เมื่อเห็นว่าไม่มีใครยืนอยู่ใกล้ๆ หญิงสาวก็บอกกับตัวเองว่าเธอคงจะหูฟาดไปเอง จึงหมดความสนใจแล้วก้ม มองสายน้ำเบื้องหน้าต่อ แต่แล้วจู่ๆ เสียงสวดมนต์ที่วังทำนองแปลกประหลาด

และไม่เคยได้ยินจากที่ใดมาก่อนก็พลันตั้งขึ้น แถมยังชัดเจนเสียจนไม่น่าจะเป็นไปได้ว่าเสียงนั้นจะดังมาจากโน้ตหรือที่ใดสักแห่งในวัด ด้วยเสียงคล้ายจะดังอยู่ในหัวของเธอนี่เอง

เสียงสวดมนต์ที่ได้ยินราวกับมีมนตร์สะกด พาให้จิตใจของอรณลินดำดิ่งลึกลงไปทุกที ก่อนจะมีภาพแปลกๆ ปรากฏขึ้นมาบนผืนน้ำเบื้องหน้า จากนั้นสติของอรณลินก็ค่อยๆ ดับวูบไป

ตูม!

“เฮ้ย คนตกน้ำ”

“ช่วยด้วยเจ้าค่ะ...ช่วยด้วย”

“แม่่นาย...แม่่นายเจ้าขา ใครก็ได้ช่วยแม่่นายด้วย”

อรณลินรู้สึกเบาโหวง เวลาที่ร่างของเธอคล้ายจะถูกคลื่นลมพัดพาไป ที่ใดสักแห่ง จนหญิงสาวรู้สึกวิงเวียนอยากจะอาเจียน แต่ก่อนที่เธอจะอาเจียนออกมาจริงๆ ร่างของเธอก็พลันหยุดนิ่ง และรับรู้ได้ถึงแสงแรงกล้าที่สาดส่องมายังเธอจนต้องหรีตาลง

จากนั้นหญิงสาวก็ลองหันมองสำรวจไปรอบๆ แล้วพบว่าแสงที่เธอคิดว่าสาดส่องมายังเธอจริงๆ แล้วมันส่องมาจากทุกทิศจนทำให้เธอไม่สามารถมองเห็นสิ่งอื่นใดรอบตัว นอกจากแสงที่ส่องสว่างราวกับแสงของสปอตไลท์

‘ที่นี่มันคือสวรรค์หรือนรกกันแน่ แต่่นรกคงไม่สว่างขนาดนี้ หากจะเป็นสวรรค์ทำไมถึงได้ว่างเปล่านัก ไม่เห็นจะมีมวลบุปผาดอกไม้งามๆ อย่างที่ในหนังสือเขียนเปรียบเทียบเอาไว้เลยสักชนิด เดียวก่อน...นี่เราตายไปแล้วหรือ’ อรณลินตั้งคำถามขึ้นในใจ ก่อนจะลองหยิกแขนตัวเองเพื่อเป็นการพิสูจน์

‘ไม่เจ็บ โห...อรณลิน ทำไมเธอถึงโชคร้ายอย่างนั้นะ’ อารมณฺ์ตรามาเล่นเข้ามาเกาะกินหญิงสาว

‘เอ๊ะ...แต่เราตายยังไง ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน ก็เราจำได้ว่าเรากำลังยืน

อยู่บนทำน้ำ’ อรณลินครุ่นคิดและพยายามนึกย้อนกลับไป เธอจำได้ว่าเธอ ได้ยินเสียงสวดมนต์ ก่อนสติจะดับวูบไป เมื่อมารู้สึกตัวอีกทีก็พบว่าร่าง ของเธอกำลังถูกคลื่นลมพัดพาลอยล่องไปมาราวกับคลื่นในทะเล จนเธอ อยากจะอาเจียน

เมื่อคิดว่าตัวเองได้ตายไปแล้ว อรณลินก็ตรามาเต็มสตรีม ปล่อยให้ น้ำตาไหลรินเพราะความเศร้า และรู้สึกเสียใจกับชีวิตของตัวเองที่โดนโชค- ชะตากำลงมาน

“ฮือๆ โชคชะตาไม่น่าจะใจร้ายเล่นตลกกับชีวิตของอรแบบนี้เลย ใจร้าย ใจร้ายที่สุด”

“ผู้ใดว่าโชคชะตากำลังเล่นตลกกับเจ้ากัน เพลานี้โชคชะตากำลังให้ โอกาสแก่เจ้าต่างหากเล่า” จู่ๆ เสียงที่จับทิศทางไม่ได้พลันดังขึ้น พาให้คนที่ นั่งรำพันรำไห้โทษดวงชะตาอยู่ถึงกับสะดุ้งสุดตัว ก่อนจะหันมองไปรอบๆ พร้อมกับทำหน้าเล็กน้อย

“คะ...ใครกัน นั่นใครพูด เอ๊ะ...หรือจะเป็นยมทูต”

“ข้ามิใช่ยมทูตดอก ข้าเป็นเพียงนายทวาร ผู้ทำหน้าที่เฝ้าทวารแห่งกาล แลทวารแห่งชีวิตเท่านั้น” คำตอบที่ได้รับกลับมานั้นไม่ได้ทำให้อรณลินกระจ่าง ขึ้นมาแต่อย่างใด ถึงแม้จะงุนงง แต่เธอก็รู้สึกใจชื้นขึ้นมาบ้าง เมื่อคิดว่าที่นี่ ยังมีคนอื่นนอกจากเธอ

“เออ...อรยังไม่เข้าใจอยู่ดีคะ แต่เรื่องนั้นช่างเถอะ อรอยากจะรู้ว่า ตอนนี้อรยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่านั้น หรือว่าอรตายไปแล้ว” หญิงสาวตัดสินใจ ถามในสิ่งที่ตัวเองกังขา

“ตายแล้วเป็นอย่างไร มีชีวิตอยู่แล้วเป็นอย่างไร มันก็เพียงแค่นั้นใน ยบางๆ ที่ผู้ก่อดวงวิญญานของเจ้าเอาไว้กับร่างกายซึ่งเป็นสังขารที่เจ้ายึดมา เท่านั้น เมื่อถึงเพลาก็ต้องคืนสังขารนั้นไป จักยึดติดไปเพื่อสิ่งใดกัน”

“ยิ่งได้ยนิธาก็ยิ่งงงคะ ตกกลางอรตายไปแล้วหรือว่ายังไม่ตายคะท่าน แล้วที่ว่าโชคชะตาให้โอกาสมันหมายความว่าอย่างไรกัน”

“มนุษย์หนอมมนุษย์ เอาเถิด ข้าจักอธิบายเยี่ยงที่มนุษย์พึงจักเข้าใจได้ แก่เจ้าก็แล้วกัน” เสียงที่ตั้งมาจากทุกทิศบอก อรณลินก็ฟังอย่างตั้งใจ

“เพลานี้ชีวิตของเจ้าอยู่ในช่วงที่เรียกกันว่าแขวนอยู่บนเส้นด้าย หากเจ้าจักกลับคืนสู่ร่างของเจ้าไปก็ยังมีทันดอกหนา แต่เจ้าได้ตั้งจิตอธิษฐานเอาไว้ มีใช่ฤๅ ว่าหากมีโอกาสก็ขอให้เจ้าได้กลับไปแก้ไขวงจรกรรมของเจ้า”

“เจ้าคะ แต่อร์กี้ยังงงๆ อยู่ดี” อรณลินเริ่มเปลี่ยนคำพูดคำจาเมื่อสังเกตว่าอีกฝ่ายพูดจาคล้ายคนโบราณ พลังแอบคิดว่าป่านนี้ผู้ที่กำลังพูดจากับเธอ อยู่คงจะนึกรำคาญเธอเต็มทน

“สิ่งที่เจ้าได้ประสบพบในชาตินี้ ล้วนเป็นเวรกรรมเก่าของเจ้าทั้งสิ้น”

“เวรกรรมเก่า?”

“ในอดีตกาลนับพันปีมาแล้ว เจ้าคือเจ้าหญิงผู้เลอโฉม และเป็นທີ່เลื่องลือไปทั่วแคว้น จนเป็นชนวนเหตุแห่งสงครามระหว่างเมือง แย่งชิงเพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิ์แห่งการครอบครองในตัวเจ้า แต่สุดท้ายแล้วเจ้าก็ตัดสินใจปลิดชีพของตนเองลงด้วยพระแสงดาบ เพื่อมิให้เกิดการนองเลือด โดยที่เจ้าหารู้ไม่ว่าการปลิดชีวิตแห่งตนนั้นถือเป็นบาปมหันต์ ที่เจ้าจักต้องชดใช้มันไปในอีกหลายภพหลายชาติ

“แต่เนื่องจากในยามที่เจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้สร้างแต่กรรมดีโดยตลอดมา รวมถึงภพชาติก่อนๆ ของเจ้าด้วยเช่นกัน ดังนั้นองค์เทพจึงเมตตาพร้อมทั้งประทานพรวิเศษให้แก่เจ้า โดยที่เจ้านั้นหารู้ไม่ ซึ่งก็ทำให้เจ้าสามารถขอพรจากสวรรค์ได้ถึงสามข้อสามประการด้วยกัน

“สำหรับพรข้อแรกนั้น เจ้าได้ทำการขอไปเมื่อครั้งที่เจ้าตัดสินใจปลิดชีพของตัวเจ้าลง โดยเจ้าขอให้ชาติภพต่อมา มาตราแม้ว่าเจ้าได้ถือกำเนิดมาเป็นมนุษย์อีกครั้ง ก็ขอให้เจ้าจงเกิดมามีรูปโฉมที่ไม่เป็นพิษเป็นภัย ไม่เป็นที่ต้องตาต้องใจผู้ใดจนต้องเป็นเหตุแห่งการนองเลือดเยี่ยงในภพนั้นอีก” กล่าวถึงตรงนี้เสียงบอกเล่าก็เงียบไป อรณลินอดรนหนอรอไม่ไหวจึงรีบถามต่อ

“แล้วเป็นอย่างไรบ้างละเจ้าคะ ได้เป็นไปตามคำขอหรือไม่”

“เจ้าย่อมที่จักได้ตามคำขอ ในที่สุดเจ้าก็ได้ถือกำเนิดมาเป็นมนุษย์อีกครั้ง หลังจากที่เจ้าได้ถือกำเนิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นเพลหลายภพหลายชาติเพื่อชดใช้กรรมจากการปลิดชีพแห่งตน อันถือเป็นบาปมหันต์ไม่ว่าเจ้าจักกระทำไปเพราะเหตุผลใดก็ตาม”

“เออ...แล้วชีวิตต่อมา...”

“มีได้นำเกลียดน่าชังดอกหนา หากเพียงมิได้ตั้งงามหมดจดจนเป็นที่ต้องตาต้องใจของผู้ใดตั้งแต่แรกพบเท่านั้นดอก ทว่ากลับเป็นสิ่งที่ทำให้เจ้าเป็นทุกข์ยิ่งนัก แลมักจักนำตนเองไปเปรียบกับผู้ที่ตั้งงามกว่าเจ้าอยู่รำไปจนเกิดเป็นกิเลสแลพอกไว้ซึ่งความทุกข์ในใจของเจ้า สุดท้ายเจ้าก็หนีวิบากกรรมมิพ้น”

“หนีวิบากกรรมไม่พ้น?” อรณลินี่ก็สงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธออีกหนอ

“เจ้าได้ปลิดชีวิตของตนเองลงอีกครั้ง ด้วยการกระโดดน้ำฆ่าตัวตายต่อหน้าต่อตาของผู้เฒ่ามารดาแห่งเจ้า อีกทั้งก่อนตายเจ้ายังได้อธิษฐานขอพรซึ่งเป็นพรประการที่สอง”

“คราวนี้อรขออย่างไรเจ้าคะ”

“เจ้าขอให้ตนเองเมื่อได้ไปเกิดในภพภูมิใหม่ ก็ขอให้มียุบโคมหมดจดงาม มาตรฐานว่าเจ้าจักได้ดังที่ขอ แต่กรรมที่เจ้ามีรักชีวิตตัว นอกจากจักทำลายชีวิตของตนแล้ว เจ้ายังได้ทำลายชีวิตของบิดาแลมารดาของเจ้าอีกด้วย ความระทมทุกข์จากการที่ได้เห็นลูกตายไปต่อหน้าต่อตา ทำให้บิดามารดาของเจ้าต้องจบชีวิตของตนเองลงตามเจ้าไปหลังจากที่เจ้าหมดลมหายใจได้เพียงไม่นาน”

“แต่ชาตินี้อรไม่ได้ฆ่าตัวตายนะเจ้าคะ”

“แต่ก็เป็นสิ่งที่เจ้าคิดจักกระทำในเพลต่อมา”

“เออ...อร...”

“ชาตินี้ภพนี้ การที่เจ้าต้องเป็นเช่นนี้ก็เพราะวิบากกรรมที่เจ้าได้กระทำเอาไว้ เจ้ามีรักชีวิตแล้วยังทำลายตน ถือเป็นบาปมหันต์ แลเจ้ายังทำให้บิดา

มารดาต้องตรอมใจจนถึงแก่ชีวิตซึ่งถือเป็นการสร้างกรรมให้หนักขึ้นไปอีก แลสิ่งนี้เป็นสาเหตุให้เจ้าต้องได้รับมารดา ขาดที่พึ่งพิงในชาตินี้ภาพนี้อ่างไรเล่า” เรื่องราวที่ได้ยินทำให้อรนลินเริ่มกระจำง

“แล้วอรควรจะทำเช่นไรดีละเจ้าคะ” หญิงสาวห้วนวิตก

“เจ้ามิได้เพิ่งขอพรข้อที่สามไปดอกกริ”

“พรข้อที่สาม?” อรนลินเอ่ยอย่างงุนงง ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าก่อนหน้านี้เธอเพิ่งจะขอให้ตัวเองได้มีโอกาสแก้ไขวิบากกรรมที่เคยทำเอาไว้

“แก้ไขวิบากกรรม ไซ้แล้วเจ้าคะ อรอธิษฐานขอให้ตัวเองมีโอกาสได้แก้ไขวิบากกรรมที่อรคิดว่าตัวเองเคยกระทำเอาไว้ แต่มันเกี่ยวอะไรกับการที่อรมาที่นี่ละเจ้าคะ”

“หากเจ้าจักแก้ไขวิบากกรรม เจ้าก็ต้องย้อนกลับไปแก้กรรมที่เจ้าเคยกระทำเอาไว้ในชาติภพเก่าก่อนมา ฤๅมิใช่เล่า”

“นี่หมายความว่า อรจะต้องหาทางย้อนเวลากลับไปเพื่อแก้ไขบ่วงกรรมที่กระทำไว้เมื่อพันปีที่แล้วหรือเจ้าคะ” อรนลินถามขึ้นด้วยความตกใจ

“เจ้ามิต้องไปไกลถึงเพียงนั้นดอก เพราะกรรมที่เกิดจากชาติภพนั้นเจ้าได้ชดใช้ไปจนหมดสิ้นแล้ว” สิ่งที่ได้ยินทำให้อรนลินแอบถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก

“อืม! อรเข้าใจแล้วละเจ้าคะ แต่อรจะต้องย้อนไปในสมัยใดหรือเจ้าคะ”

“สมัยกรุงศรีอยุธยา”

“กรุงศรีอยุธยาหรือเจ้าคะ” หญิงสาวร้องอุทานก่อนจะรัวคำถาม

“เป็นช่วงอยุธยาตอนต้น ตอนกลาง หรือตอนปลายเจ้าคะ แล้วร่างของอรในชาติภพนี้ละเจ้าคะ หากอรไปแล้วร่างนี้จะคงอยู่หรือสูญสิ้นไปหรืออย่างไร”

“จักเป็นตอนใดประเดี๋ยวเจ้าก็จักรู้เอง เพลานี้เจ้าจงรู้แค่เพียงว่า หากเจ้าสามารถที่จักแก้ไขอดีต แลวิบากกรรมของเจ้าได้สำเร็จ ชีวิตของเจ้าในชาติภพนี้ก็จักเกิดการเปลี่ยนแปลงไปเช่นกัน ไม่ว่าจักเป็นการเริ่มต้น ฤๅว่าจัก

เป็นจุดจบแห่งชีวิตของเจ้า”

“หากอรรถะทำไม่สำเร็จละเจ้าคะ”

“เจ้าก็ต้องชดใช้วิบากกรรมที่เจ้าก่อขึ้นมาต่อไป”

อรณลินนึกไปถึงสิ่งที่เธอจะต้องเผชิญและเกิดขึ้นกับเธอในชาตินี้ ภพนี้ แล้วเธอก็บอกกับตนเองว่า อย่างไรก็ตามเสียเธอก็จะหาทางแก้ไขวิบากกรรม ของตัวเองให้สำเร็จให้จงได้

“เออ...แล้วอรจะต้องทำเช่นไรบ้างละเจ้าคะ ถึงจะแก้ไขวิบากกรรมของ ตนเองได้”

“เจ้าก็รู้ไม่ใช่หรือ ว่ากรรมของเจ้านั้นเกิดจากสิ่งใด อย่าได้กระทำผิดซ้ำซาก หมั่นปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัด จงใช้สติปัญญาแก้ไขปัญหาล่วงแล้วทุกอย่าง จักดีขึ้นเอง”

“แต่ท่านบอกว่าอรในภพนั้นได้ฆ่าตัวตายไปแล้ว...” เหมือนอีกฝ่ายรู้ว่า เธอจะถามสิ่งใด จึงบอกในสิ่งที่เธอกำลังจะถามออกมาเสียก่อน

“หลังจากที่เจ้าตัดสินใจกระโดดน้ำเพื่อปลิดชีวิต เจ้าหาได้ตายไปใน ทันทีไม่ เพราะเจ้าถูกช่วยเหลือนขึ้นมาได้ แต่เจ้าก็ตายเพราะอาการป่วยไข้ ที่รุนแรงเจ้าอยู่ถึงสามวันเต็มๆ ก่อนจักสิ้นใจไปในเปลวต่อมา ดังนั้นข้าจึงนำ เจ้ากลับไปเกิดใหม่ในร่างเดิมของเจ้า”

“แล้วนี่อรจะต้องอยู่ในภพนั้นไปอีกนานเท่าไรเจ้าคะ”

“จนกว่าจักสิ้นอายุขัยของเจ้า ดังนั้นเจ้าจงคิดเสียให้ถี่ถ้วนเถิด ว่าเจ้า จักย้อนกลับไปเพื่อทำการแก้ไขวิบากกรรมแห่งตน ฤจักกลับคืนสู่วงของ เจ้าในภพนี้ไป” คำพูดนั้นทำให้อรณลินคิดหนัก แต่เมื่อคิดว่าหากต้องกลับไป เป็นเมียของเสี้ยตักดีชชาย หรือจะต้องกลับไปเป็นเครื่องมือหากินของนาย สมชัยแล้วละก็ เธอก็ขอไปตายเอาดาบหน้าเสียดีกว่า จึงตัดสินใจตอบออกไป ด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“ให้อรได้ย้อนกลับไปแก้ไขอดีตของตนเองเถิดเจ้าคะ ยังไงอรก็เชื่อว่า มันคงจะไม่มีส่วนใดเลวร้ายไปกว่าสิ่งที่อรได้เจอเจอมาในชาตินี้ภพนี้อีกแล้ว

ละเจ้าค่ะ คราวนี้อรจะไม่หนีปัญหาอีก อรจะสู้กับมันด้วยสติปัญญา และ
จะสู้ให้ถึงที่สุดเจ้าค่ะ”

“เยี่ยงนั้นก็หลับตาลง แล้วจงทำจิตให้ว่างเถิด”

“เจ้าค่ะ” อรนลินหลับตาลงอย่างว่าง่าย พยายามทำจิตให้ว่าง จากนั้น
ไม่นานความวิงเวียนจนทำให้นึกอยากจะอาเจียนก็เกิดขึ้นอีกครั้ง ก่อนสติ
ของเธอจะดับวูบไป

๒

วันพฤหัสบดี แรม ๒ ค่ำ เดือน ๑๒ จุลศักราช ๑๐๑๘ ปีวอก
(ตรงกับวันที่ ๑๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๑๙๙)

อรนลินค่อยๆ ลืมตาขึ้นมาช้าๆ เสียงร้องไห้ที่ดังระงมก่อให้เกิดความรำคาญไม่น้อย สิ่งแรกที่มองเห็นคือชื่อกานเพดานไม้ และเมื่อเห็นเช่นนั้น อรนลินก็ได้แต่กะพริบตาปริบๆ รู้สึกงงงวยไปชั่วขณะ หญิงสาวพยายามใช้ความคิดว่าตัวเองมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร อรนลินหันไปมองทางต้นเสียงที่ก่อให้เกิดความรำคาญ และในขณะเดียวกัน หญิงสาวซึ่งดูแล้วน่าจะมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกันกับเธอก็กำลังเงยหน้าขึ้นมามองเธอ

เมื่อตาต่อตาสบประสานกัน หญิงสาวนางนั้นก็ถึงกับสะดุ้ง พลอยทำให้อรนลินแอบสะดุ้งใจเช่นกัน ก่อนจะตัดสินใจลุกขึ้นนั่ง โดยที่หัยน้ตาของเธอยังจ้องมองอีกฝ่ายเขม็ง จนหญิงสาวนางนั้นถึงกับใบหน้าซีดเผือด ถอยร่นไปหลบอยู่เบื้องหลังของหญิงสาวอีกนางหนึ่ง ซึ่งดูแล้วคงจะมีอายุมากกว่าเธอมากมายนัก

“เป็นอะไรไปอีจ้อย เหตุใดถึงได้ทำหน้าราวกับเห็นผีเยี่ยงนี้เล่าเอ็ง” หญิงสูงวัยกว่าหันไปถามหญิงสาวร่างบางจนเรียกว่าผมกะหม่อง ซึ่งจู่ๆ ก็

ถอยร่นมาหลบอยู่หลังตน แต่อีกฝ่ายกลับไม่ตอบ ได้แต่ชี้ไปเบื้องหน้า จนคนถามมองตาม ก่อนเจ้าตัวจะมีอาการสะดุ้งสุดตัว

“ว้าย...ตาเถรตกใต้ถุน ฆะ...ผีหลอก” เสียงตะโกนลั่นของหญิงสาวนางนั้น ทำให้บุรุษและสตรีสูงวัยคู่หนึ่งซึ่งกำลังโอบกอดประคองกันยืนร่ำให้หันมามองทางอรนลิน พลาตงเบิกตากว้างคล้ายไม่เชื่อสายตาของตนเอง ในขณะที่อรนลินเริ่มรู้สึกขวัญเสีย แม้เธอจะไม่ใช่นางขวัญอ่อน แต่ลองถ้ามีคุณผีมาปรากฏตัวกลางวันแสกๆ เธอก็เห็นจะไม่ไหวเหมือนกัน

หญิงสาวรีบหันมองซ้ายมองขวาว่ามีผีตนใดมานั่งอยู่ข้างๆ ตนหรือไม่ เมื่อเห็นว่าไม่มีก็ทำท่าจะเอ่ยปากถามผู้ที่ร้องว่าเห็นผีนางนั้น แต่ก่อนที่อรนลินจะได้พูดได้ถามสิ่งใดออกไป สตรีสูงวัยที่เพิ่งหยุดร่ำให้ก็ผล่ออกจากอ้อมกอดของบุรุษ ซึ่งอรนลินคาดว่าคงจะเป็นสามีของเจ้าตัวนั่นเอง แล้วก้าวเข้ามากอดเธอเอาไว้เสียจนแน่น คล้ายกลัวว่าเธอจะหายวับไปกระนั้น

วินาทีนั้นอรนลินถึงกับพูดอะไรไม่ออก รู้สึกอู่นวบขึ้นมาในหัวใจดวงน้อยๆ หญิงสาวรับรู้ได้ถึงความรักที่อีกฝ่ายมีและส่งมอบผ่านอ้อมกอดมาให้เธอ จึงกอดตอบสตรีสูงวัยไปโดยไม่รู้ตัว ก่อนบุรุษที่ยืนมองเธออยู่อย่างงงงวยจะตามเข้ามากอดเธอไว้อีกผู้หนึ่ง

“แม่อร...แม่อรของแม่ แม่คิดว่าจักสูญเสียเธอไปแล้วเสียอีก คุณที่เจ้าขาบอกอึ้นหน้อยเถิด ว่าอึ้นแม่ได้ฝันไป” ท่าทางดีใจและคำพูดของสตรีสูงวัยตรงหน้าเธอทำให้ออรนลินเริ่มงุนงง เมื่อเธอหันไปมองพวกสาวๆ ที่นั่งหน้าสลอนอยู่ไม่ห่าง ก็พบว่าทางฝ่ายนั้นต่างก็พากันสะดุ้งเมื่อได้สบตากับเธอ แถมแต่ละคนยังทำหน้าที่ตาราวกับเพิ่งเห็นผีก็ไม่ปาน

“ดูสิ แม่อรของแม่ ไม่สบายไปเพียงสองสามวัน ออกเจ้าถึงกับซุบผอมไปมากมายถึงเพียงนี้ ตายจริง...นี่แม่อรคงจักหิวแยะ แม่ก็ลืมนึกไปว่าออกเจ้าไม่ได้แต่ต้องข้าวปลาอาหารมาสามวันเต็มๆ” คนพูดลูบคลำใบหน้าของอรนลินอย่างเป็นห่วง แม้จะงงๆ แต่เมื่อพูดถึงอาหารเธอก็เริ่มรู้สึกหิวขึ้นมาจริงๆ

“นี่พวกเอ็งรีบไปเตรียมสำหรับมาให้ลูกข้าเร็วเข้า มัวมานั่งหน้าสลอนกันอยู่ทำไม พวกเอ็งนี่กะเดี้ยวเถิด หากลูกข้าหิวจนเป็นลมเป็นแล้งไป ข้าจักโบยพวกเอ็งให้หลังลายเลยเชียว” สตรีสูงวัยร้องขู่ พาหน้ให้พวกสาวๆ พาหนักลานออกจากห้องไป คงเหลือไว้ก็แต่หญิงสาวพอมกะหรือกับหญิงสาวอีกคนที่เจ้าคนพอมกอดเอาไว้เสียแน่น

“ลูกพี่ไปแล้ว คุณพี่ไปพักผ่อนเถิดเจ้าคะ อิฉันจักดูแลทางนี้เอง กะเดี้ยวอิฉันจักลงไปดูนางพวกนั้นเตรียมสำหรับ คุณพี่เองก็ยังไม่ได้รับข้าวเช้า เสร็จแล้วอิฉันจักให้คนไปตามนะเจ้าคะ” สตรีสูงวัยหันไปพูดกับบุรุษที่ยังคงทอดสายตามองอรณลินด้วยความเป็นห่วง ก่อนสตรีสูงวัยจะหันมาบอกให้อรณลินนอนพักผ่อน พร้อมกับสั่งให้สองสาวคอยเฝ้าเธอเอาไว้ ส่วนตัวเองก็ออกจากห้องไป ปล่อยให้อรณลินมองตามอย่างงงๆ

‘ที่นี่คือที่ใดกัน’ หญิงสาวที่เพิ่งจะมีโอกาสได้ตั้งคำถามกับตัวเองตั้งแต่พื้นที่ถามตัวเองในใจ ก่อนจะหันมองไปรอบๆ เมื่อหันไปมองสองสาวที่กอดกันกลม ทั้งสองก็ยังคงมีท่าทีหวาดกลัวเธออยู่พร้อมกับยิ้มแหยๆ ส่งมาให้เลยทำให้อรณลินได้เห็นพินด้าๆ ของทั้งคู่ และเธอเริ่มสังเกตเห็นการแต่งกายที่ไม่ใช่ในสมัยปัจจุบันอย่างแน่นอน

“ใช่แล้ว สมัยกรุงศรีอยุธยา ถ้าเช่นนั้นก็แสดงว่าเรื่องที่เราได้พบเจอกับนายทหารแห่งกาลก็ไม่ใช่ความฝันนั่นสิ” หญิงสาวพิมพ์พาลงหยิกแก้มตัวเองเบาๆ

“อ๊ย...เจ็บ” เมื่อรู้สึกเจ็บอรณลินก็เริ่มแน่ใจว่านี่ไม่ใช่ความฝัน แต่เธอได้พบกับนายทหารแห่งกาลมาจริงๆ และเธอก็ถูกส่งกลับมาเกิดใหม่ในร่างเดิมของตัวเองในชาตินี้ แล้วการที่แม่บ่าวทาสทั้งสองมีท่าทีหวาดกลัว ก็คงจะเป็นเพราะเมื่อสักครู่นี้เธอได้ตายไปแล้ว แต่ที่ดันฟื้นขึ้นมาใหม่นั้นเอง

“เจ็บ...ก็แสดงว่าแม่่นายเป็นคน เช่นนั้นแล้วก็แสดงว่าแม่่นายของบ่าวยังไม่ตาย” สองสาวที่นั่งอยู่ข้างเตียงพากันร้องขึ้นด้วยความดีใจ ก่อนจะคลานเข้ามาใกล้เตียงที่เธอนั่งอยู่

“นี่แม่หมายของบ่าวยังไม่ตายจริงแท้แน่ๆเจ้าคะ” หญิงสาวร่างผอมแห้งที่คงจะเป็นบ่าวทาสของเธอในภพนี้ถามขึ้น ในขณะที่อรณลินพยายามตั้งสติแล้วบอกกับตัวเองว่า เธอควรจะพูดตอบออกไปด้วยภาษาเช่นที่คนในยุคสมัยนี้เขาใช้กัน ซึ่งก็โชคดีที่เธอเคยอ่านนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการย้อนยุคมาบ้าง จึงพอจะรู้ว่าควรจะทำหรือใช้ภาษาอย่างไร แม้จะไม่เป๊ะ แต่ก็น่าจะช่วยพอถูไถเอาตัวรอดไปได้บ้าง

‘เอาเถิด งานนี้เธอเห็นจะเป็นนางเอกย้อนยุคที่เนียนที่สุดเสียกรรมัง’ หญิงสาวคิด ก่อนจะตอบคำถามของนางบ่าว

“หากข้าตาย จะลุกขึ้นมาหนึ่งพูดคุยกับพวกพี่ได้ฤฯ”

“จริงด้วย แต่เอ๊ะ...แม่หมายเรียกขานพวกข้าว่าอะไรนะเจ้าคะ” นางบ่าวสาวร่างผอมแห้งถามย้ำด้วยความสงสัย คล้ายตนจะหลุดไปกับคำเรียกขานของผู้เป็นนาย

ซึ่งคำถามนั้นทำให้อรณลินจุกคิดขึ้นมาได้ ว่าเจ้าของร่างเดิมคงจะไม่ได้เรียกนางบ่าวสาวพวกนี้ว่าพี่เป็นแน่ ดูจากสภาพการณแล้วผู้เป็นแม่ของเธอในอดีตดูจะโง่และตามใจเธอไม่เบา เช่นนี้แล้วเธอในชาตินี้อาจจะเอาแต่ใจตัวเองเพราะถูกตามใจจนเสียคน แบบนี้มีหรือจะเห็นเหล่าข้าชู้ข้อยู่ในสายตา แต่จะให้เรียกรูปนางบ่าวว่าอะไรละ มึง...อ้อยไม่ละ เห็นจะไม่ไหว ฟังดูหยาบคายเกินไปสำหรับเธอ

เช่นนั้นก็คงเป็นเอ็งสินะ แต่เอ๊ะ ในเมื่อเธอกลับมาเกิดใหม่ในร่างเดิมของตัวเอง ทำไม่ถึงไม่มีความทรงจำเดิมๆ ของจิตวิญญาณเดิมอยู่เลยละ กลับมีเฉพาะความทรงจำของเธอ ผู้เป็นอรณลินเท่านั้น แต่ช่างเถอะ ค่อยหาคำตอบเรื่องนี้ในภายหลังก็แล้วกัน ตอนนี่แก้ปัญหาคณะหน้าไปก่อนดีกว่าว่าแล้วอรณลินก็แสวงถามแม่บ่าวสาว

“ก็เรียกว่าพี่ ฤฯพี่จะให้ข้าเรียกอย่างเก่า ไม่คิดว่าเอียงนี้มันฟังดูไพเราะ เสนาะหูกว่าฤฯอย่างไร”

พูดออกไปแล้ว อรณลินรู้สึกว่าการออกเสียง ฤ ฤฯ สำหรับเธอช่าง

ยากเย็นและไม่คุ้มเอาเสียเลย แอบกลัวว่าตนจะออกเสียงเพี้ยนไปหรือเปล่า แต่ก็พยายามสดับฟังการออกเสียงของสองนางสาวแล้วนำมาเปรียบเทียบ เพื่อปรับโทนเสียงให้ใกล้เคียงมากที่สุด

“เสนาะหูกว่าเยอะเลยเจ้าคะ เพียงแต่แม่นายไม่เคยเรียกขานนางสาว เช่นนี้ บ่าวก็เลยไม่แน่ใจว่าเป็นนางที่ฟังผิดไป ฤาอย่างไรเจ้าคะ”

“ก็ทำนรูกขเทวดาบอกให้ข้าพูดแบบนี้ล่ะ” อรณลินแสร์ยกเทวดามาอ้าง และหวังว่าตนคงจะไม่บาปเพิ่มเพราะการนี้กระมัง แต่เธอก็คิดว่าผู้คนในยุคสมัยนี้ยังเชื่อในรูกขเทวดาและเรื่องลึกลับต่างๆ อยู่ไม่น้อย ดังนั้นการนำรูกขเทวดามาอ้าง การตายแล้วฟื้นของเธอก็คงจะน่าเชื่อถือขึ้นมาบ้าง

“รูกขเทวดา? แม่นายหมายความว่าอย่างไรเจ้าคะ” นางสาวร่างบางได้ยื่นคำว่าเทวดาก็ถึงกับตาโตและเงี่ยหูฟังด้วยความอยากรู้

“อันที่จริง ข้านี้ก็เกือบจะตายไปแล้วหนา แต่รูกขเทวดาท่านให้โอกาส บอกว่าข้าจะตายไม่ถึงฆาต จึงสั่งให้ข้ากลับมาบำเพ็ญเพียรแล้วทำตัวเสียใหม่”

“ดีเหลือเกินเจ้าคะ”

“แต่...”

“แต่? แต่กระไรฤาเจ้าคะ”

“ท่านได้ลบความทรงจำของข้าก่อนหน้าไปด้วยนี่สิ ข้าจำได้เพียงว่า ข้ากระโดดน้ำฆ่าตัวตาย นอกเหนือไปจากนั้นข้าก็จำสิ่งใดมิได้อีกเลย แม่แต่...”

อรณลินแต่งเรื่องเป็นตุเป็นตะ แสร้งพูดทิ้งช่วงเอาไว้ให้นางสาวได้ตั้งคำถาม

“เล่าต่อสิเจ้าคะ” นางสาวทั้งคู่เอ่ยเร่งขึ้นพร้อมกัน

“แม่แต่ชื่อเสียงเรียงนามของพวกพี่ทั้งสอง ข้าก็ลืมมันไปเสียแล้ว”

อรณลินพูดพลางแสร้งทำหน้าเศร้า

“โอ...ตายจริง หวังว่าแม่นายคงไม่ลืมแม้กระทั่งชื่อของตัวเองดอกนะ เจ้าคะ” คำพูดของนางสาวสาวทำให้อรณลินถึงกับสะดุ้งขึ้นในใจ

นั่นสินะ เธอนี้ช่างไม่รอบคอบเอาเสียเลย นายทวารท่านนั้นก็กระไร จะบอกชื่อเสียงเรียงนามในภาพนี้ของเธอให้ทราบเสียหน่อยก็ไม่ได้ แล้วนี่จะ

ทำอะไรดีล่ะ’ หญิงสาวคิดหาทาง แล้วแสวงขึ้นหน้าเคร่งตื้อ

“พี่พูดถูกแล้วจ๊ะ แล้วฉันก็อยากให้พี่ช่วย”

“ชะ...ช่วย?...แม่ นายจ๊กให้บ่าวช่วยเหลือในสิ่งใดฤเจ้าคะ”

“ข้าไม่อยากจะให้เรื่องนี้รู้ไปถึงหูแม่ข้า”

“เพราะเหตุใดเจ้าคะ เหตุใดจึงให้แม่ นายศรีนวลรับทราบมิได้เล่า”

นางบ่าวสูงวัยกว่าเป็นฝ่ายถาม

“ข้าไม่อยากจะให้ท่านเป็นทุกข์เพราะข้าอีก มาตราแม้นว่าข้าจะจดจำสิ่งใดมิได้ แต่ข้าก็ยังคงรับรู้ได้ว่า ท่านนั้นห่วงใยข้ามากเพียงใด” อรณลินให้เหตุผล

“แต่หากเจ้ามิบอก แม่ก็จักยิ่งทุกข์หนักกว่าหลายเท่าหนัก”

“อู๊ย...คุณแม่” อรณลินสะดุ้งเมื่อเจ้าของเสียงที่แทรกขึ้นก้าวเข้ามาภายในห้อง ซึ่งเธอไม่รู้วาท่านมายืนแอบฟังตั้งแต่เมื่อไร

“จริงฤ ที่ออเจ้าจำสิ่งใดมิได้เลย” มารดาของเธอในภพนี้ถามย้ำเพื่อความแน่ใจว่าตนได้ยินไม่ผิด

“เจ้าคะ”

“โธ...ไยถึงเป็นเยี่ยงนี้”

“ลูกก็มีทราบดีเจ้าคะ ท่านรูกษเทวดาคงอยากจะให้ลูกลืมความทุกข์ไปเสียจนหมดสิ้น แล้วให้ลูกตั้งต้นชีวิตใหม่กระมัง” อรณลินกัดฟันพูดโกหกออกไปอีกครั้ง ซึ่งก็ดูเหมือนว่าคำโกหกของเธอในครั้งนี้มีเหตุผลและฟังขึ้น คุณศรีนวลจึงไม่ตั้งใจอีก ที่สำคัญ คุณศรีนวลกลับแอบคิดว่าก็ดีเหมือนกัน หากไม่แล้วหากอรอนงค์ยังคงจดจำความทุกข์ของตนได้ เจ้าตัวก็อาจจะกระโดดน้ำฆ่าตัวตายไปอีกครั้งก็เป็นได้ เห็นทีว่าคงจะต้องให้พวกบ่าวไพร่เฝ้าดูแลโดยมิให้คลาดสายตาเสียแล้ว

“เอาเถิด เรื่องนี้แม่จักช่วยตัวเอง” ได้ยินเช่นนั้นอรณลินก็เบิกตากว้างและค่อยคลี่ยิ้มออกมาด้วยความดีใจ พลังคิดว่า ลงเธอมีผู้ช่วยเป็นถึงคุณผู้หญิงของบ้าน การที่จะปรับตัวให้เข้ากับที่นี้ที่เห็นจะไม่ยากอย่างที่คิด

กระมัง ฉะนั้นถือว่าหมดปัญหาไปหนึ่งเปลาะ ตอนนี้อเธอเริ่มอยากจะเห็นหน้าตาของตัวเองบ้างแล้วละ คิดดังนั้นอรณลินก็หันมองว่าพอจะมีกระจกให้เธอได้ส่องดูหน้าตาของตัวเองบ้างหรือไม่

“เจ้ามองหาสิ่งใดฤฯ คุณศรีนวลถามเมื่อเห็นท่าทางของอรณลิน

“กระจก...เออ...คั่นห้องเจ้าค่ะ ลูกอยากจะส่องดูหน้าตาของตัวเองเหลือเกิน” คำพูดของอรณลินทำให้คุณศรีนวลหน้าซีดเผือด

“เออ...” คุณศรีนวลอ้าอึ้ง ก่อนจะตัดสินใจหันไปร้องสั่งนางบ่าวว่าง ผอมแห้ง

“อีจ้อย เอ็งไปเอาคั่นห้องมาให้ลูกข้าที”

“หา! จะ...เจ้าค่ะ” บ่าวที่ชื่อจ้อยค่อยๆ คลานออกไปจากห้อง แต่เห็นท่าทีของคุณศรีนวลและบ่าวทั้งสองก็ทำให้อรณลินอดสงสัยไม่ได้

“หรือว่าเราในภาพนี้จะอัปลักษณ์จนดูไม่ได้”

หลังจากที่นางบ่าวสาวยื่นกระจกสีหม่นจนออกเหลืองและเข้ากรอบด้วย

ไม้ให้อรณลินแล้ว เจ้าตัวก็รีบถอยร่นไปหลบอยู่เบื้องหลังของนางบ่าวอีกนาง

แม้อรณลินจะนึกสงสัยกับท่าทางของนางบ่าว แต่ก็ไม่พูดอะไร ตอนนั้นแม้แต่คุณศรีนวล มารดาของเธอในชาติภพนี้ก็ยิ่งลุกขึ้นจากเตียงไปยืนอยู่มุมห้อง ซึ่งห่างจากเธอเป็นวา ท่าทางเช่นนั้นยิ่งทำให้อรณลินนึกสงสัยมากขึ้นไปอีก หญิงสาวจึงหลับตาลงก่อนจะนับหนึ่งถึงสามเพื่อรวบรวมกำลังใจ จากนั้นก็ยกกระจกที่มีขนาดไม่ใหญ่จนเกินไปขึ้นมาส่องดูใบหน้าของตัวเอง

อรณลินมองภาพในกระจกก่อนจะนิ่งงันไปเล็กน้อย และค่อยๆ วางกระจกลงข้างตัว แล้วพยายามสุดลมหายใจเข้าไปอดลึกๆ จากนั้นก็นำกระจกขึ้นมาส่องดูใบหน้าของตัวเองใหม่อีกครั้ง เหมือนไม่เชื่อสายตากับภาพที่เธอมองเห็นอยู่เมื่อสักครู่นี้ ภาพของหญิงสาวหัวฟูฟ่อง แถมใบหน้ายังกลมแป้นราวกับพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญ ทำให้เธออึ้งไปกับรูปร่างของตัวเองอีกครั้ง

“มิได้นำเกลียดน่าซังดอกหนา หากเพียงมิได้ดังตามหมดจด จนเป็น

ที่ต้องตาต้องใจของผู้ใดตั้งแต่แรกพบเท่านั้นดอก” อรณลินนี่ก็ไปถึงคำพูดของนายทหารแห่งกาลแล้วพาให้ต้องแค้นหัวร่อออกมา

‘เอาน่า ใบหน้าของคนป่วยก็เป็นแบบนี้แหละ’ อรณลินพยายามปลอบใจตัวเอง และคิดว่าอย่างน้อยใบหน้ากลมๆ ที่เธอมองเห็นอยู่ในกระจกตอนนี้ก็ไม่ได้แยงจนเกินไปนัก หากเธอจะไม่ยึดติดและนำไปเปรียบเทียบกับใบหน้าของเธอในชาติภพที่เพิ่งจากมา

อันที่จริงเธอในชาติภพนี้ ถึงจะมีใบหน้าอ้วนกลม ทว่ากลับมีดวงตากลมโต มิได้ถูกดึงให้เล็กลงเพราะความอ้วนแต่อย่างใด อีกทั้งจมูกก็โด่งงาม มิได้แบนแต่ตัดแต่งจนน่าเกลียด หากประแป้งแต่งตัวหวิผมเสียหน่อยก็น่าจะช่วยให้ดูดีได้บ้าง คิดได้ดังนั้นอรณลินก็ค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออกมาช้าๆ แล้ววางกระจกกลางข้างตัว ก่อนจะก้มลงมองแขนขาของตัวเองอย่างสำรวจ

‘อี...กลมดีเหลือเกิน ผู้หญิงสมัยนี้อ้วนกลมขนาดนี้เขี้ยวหรือ นึกว่า จะมีแต่พวกเอวบางร่างน้อยเสียอีก’ อรณลินนี่ก็ในใจเมื่อมองลำแขนและขาอ้วนของตัวเอง หญิงสาวนี่ก็อยากจะส่องกระจกดูตัวเองให้ทั่วทั้งตัวนัก แต่ก็รู้ว่าห้องนี้หรือที่นี้คงจะไม่มีกระจกแบบที่เธอต้องการเป็นแน่

“แม่อร!” น้ำเสียงของคุณศรีนวลเต็มไปด้วยความตกอกตกใจ เมื่ออรณลินลงจากเตียงแล้วพยายามที่จะลุกยืน ทว่ากลับชวนเซจนทำท่าว่าจะล้มลงไป

“เป็นอย่างไบบ้างแม่อร นั่งลงเสียก่อนเถิด” คุณศรีนวลถามด้วยความเป็นห่วง หลังจากที่ยกเข้าไปประคองอรณลินเอาไว้ได้ทันเวลา

“อ้าว อีนั่งพวกนี้ ไปเอาถ้ำยาต้มมาให้ลูกข้าเร็วเข้า กะเดี๋ยวเถิด หากลูกข้าเป็นอะไรไปอีก ข้าจักโอบยพวกเอ็งให้หลังลายเลยเถียว” คุณศรีนวลหันไปดูนางบ่าวทั้งสอง ที่ช่างไม่รู้งานเอาเสียเลยว่าจะทำอะไรได้ในเวลาเช่นนี้ และนั่นก็ทำให้นางบ่าวทั้งสองรีบแย่งกันไปเอาภาชนะรูปทรงกระบอกขนาดเล็ก มีฝา ชั้นในเจาะรู มีลิ่มมือผสมเครื่องยาบรรจุก้อยู่ภายในออกมาจากเขียนหมากซึ่งทำด้วยทองเหลืองมาส่งให้คุณศรีนวล

“นี่เจ้าคะ” นางจ้อยรีบส่งถ้ายาต้มให้คุณศรีนวล

“ต้มนี้เสียหน่อยนะแม่เออร์” คุณศรีนวลบอกพลางจ้อถ้ายาต้มไปที
ปลายจมูกของอรนลิน หญิงสาวสุดดมกลิ่นหอมเย็นๆ นั้นเข้าไปเสียดเต็มปอด
ซึ่งก็ช่วยให้เธอรู้สึกดีขึ้นมาได้ไม่น้อย

“อืม...หอม แต่ไม่เห็นจะมีกลิ่นของเปลือกส้มโอ ดูท่ากลิ่นของพิมเสน
และสมุนไพรอื่นๆ จะกลบกลิ่นเปลือกส้มโอไปเสียจนหมดสิ้น” ออรนลิน
ครุ่นคิดหลังจากที่ได้สูดดมกลิ่นหอมจากถ้ายาต้มเข้าไป

เนื่องจากว่าเธอเคยได้เรียนรู้วิธีทำถ้ายาต้มมาจากยายของเพื่อน
นักเรียนในสมัยมัธยมคนหนึ่งมาก่อน เมื่อครั้งที่ตามเพื่อนสาวไปที่บ้านเพื่อ
ทำรายงานส่งอาจารย์ ซึ่งยายของเพื่อนนั้นเป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องของ
สมุนไพรไทยอยู่พอสมควร อีกทั้งในวันนั้นท่านก็กำลังทำถ้ายาต้มอยู่พอดี
เธอจึงขอดูและเรียนรู้วิธีทำจากท่านเพราะเห็นว่าน่าสนใจ

ซึ่งสิ่งที่นำมาทำถ้ายาต้มนั้นประกอบไปด้วยผิวส้มโอ ออรนลินจำได้ว่า
ท่านนำผิวส้มโอไปตำแล้วนำมาคลุกกับพิมเสน การบูร ใยยักษ์ เมณฑอล
น้ำมันสะระแหน่ น้ำมันสน น้ำมันดอกกุหลาบ รวมถึงเปลือกอบเชยญวน
และเปลือกอบเชยเทศ จากนั้นนำเนื้อเปลือกส้มโอสีขาวมาหั่นเป็นลูกเต๋าเล็กๆ
ก่อนจะนำไปคลุกกับส่วนผสมที่เตรียมเอาไว้ เพื่อให้เนื้อเปลือกส้มโอที่หั่น
เป็นลูกเต๋าดูดซับกลิ่นหอมของส่วนผสมอื่นเอาไว้ จากนั้นก็นำไปทอดด้วย
ผ้าขาวบาง แล้วบรรจุใส่ในถ้ายาต้ม แต่วิธีทำของคนสมัยโบราณจะใช้วิธีทำ
แบบเดียวกันหรือไม่นั้นอรนลินก็มิรู้ได้

“เป็นอย่างไบบ้างแม่เออร์ ออเจ้าดีขึ้นบ้างฤาไม่” คุณศรีนวลถามพลาง
ลูบเนื้อลูบตัวอรนลินด้วยความเป็นห่วง

“ดีขึ้นบ้างแล้วเจ้าคะ” ออรนลินตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนเบา

“แม่เออร์เพิ่งจักหายป่วยไข้ ท้องฤกษ์ว่าง มิได้รับข้าวรับอาหารมาร่วมวัน
ร่วมคืน เรี่ยวแรงย่อมเหือดหายเป็นธรรมดา แม่ว่าออเจ้านอนพักผ่อนเสีย
ก่อนเถิดนะ กะเดี๋ยวแม่จักให้ป่าวไพร่ยกสำรับมาให้ออเจ้าเสียทีนี้ หากอยาก

“ได้สิ่งใดก็ให้หนึ่งพวกนี้มันหยาบจับมาให้ อย่าได้ลูกเหินเดินไปเอาเองเป็นอันขาด”

“เจ้าคะ คุณแม่อย่าห่วงไปเลย”

“เออละ แม่จ้กไปดูที่โรงครัว อีจ้อย อีซิ่น เอ็งสองคนเฝ้าลูกข้าเอาไว้ให้ดี หากลูกข้าล้มถูบาดเจ็บไปเพราะความสะเพร่าของพวกเอ็ง ข้าจักโบยพวกเอ็งเสียทั้งคู่” คำขู่ของคุณศรีนวลทำให้นางบ่าวทั้งสองทำคอเย็น

“เมื่อรอนนอนพักเสียก่อนเถิดนะ แม่จ้กริบไปบอกให้บ่าวไพร่มันยกสำรับขึ้นมาให้” คุณศรีนวลบอกพลางช่วยประคองอรนลินให้เอนตัวลงนอนแล้วนำผ้าแพรมาห่มให้ ก่อนท่านจะออกจากห้องไป

อรนลินนั้นไม่นี่ก็อยากจะนอนเลยแม้แต่น้อย ทว่าเธอก็ไม่ยอมให้คุณศรีนวลเป็นห่วง ดังนั้นหญิงสาวจึงได้แต่นอนรอสำรับอยู่บนเตียงตามที่คุณศรีนวลสั่ง ถึงแม้ว่าเธออยากจะลุกออกไปสำรวจโลกภายนอก แทนที่จะนอนอืดอยู่บนเตียง แต่เห็นจะต้องอดใจเอาไว้ก่อน ด้วยสุขภาพร่างกายของเธอตอนนี้ไม่ค่อยจะอำนวยสักเท่าใดนัก คงต้องเติมพลังให้แก่ตนเองเสียก่อน และเชื่อว่าในวันพรุ่งนี้เธอคงจะมีเรี่ยวแรงมากกว่านี้

อรนลินต้องหลับตาลง เมื่อจู่ๆ ความวิงเวียนก็แล่นเข้ามาครอบงำเธออีกครั้ง คงจะเป็นเพราะท้องของเธอในเวลานี้ว่างมากเกินไป เสียงท้องที่ร้องดังราวกับเสียงฟ้าร้องฟ้าผ่าบ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่าเธอกำลังต้องการอาหารมากเพียงใด นี่ถ้าสำรับอาหารยังไม่ยกมาภายในยี่สิบนาทีนี้ ก็เห็นทีว่าเธอคงจะได้เป็นลมเป็นแล้งไปอย่างที่คุณศรีนวลว่าก็เป็นได้

“ข้าวต้มร้อนๆ มาแล้วเจ้าคะ” เสียงที่ได้ยินข้างไฟเพราะราวกับเสียงจากสวรรค์ในความรู้สึกของอรนลิน หญิงสาวลืมตาขึ้นมองถาดที่นางบ่าวผู้หนึ่งยกเข้ามา ภายในถาดมีถ้วยข้าวต้มและถ้วยเล็กๆ ที่เธอคาดเดาน่าจะเป็นพวกเครื่องเคียง ก่อนนางจ้อย บ่าวที่เลี้ยงจะเข้ามาช่วยพุงเธอลุกขึ้นนั่ง

“อะ...เอากะเถอนมาให้ข้าที” อรนลินเกิดอาการวิงเวียนคลื่นไส้จนทนไม่ไหว หลังจากที่นั่งจ้อยพุงเธอลุกขึ้น ไม่นานเสียงอาเจียนดังโถกอักก็ตามมา

กว่าอรนลินจะหายดี ได้ออกจากห้องมาสำรวจโลกภายนอกก็ปาเข้าไปวันที่สามแล้วนับตั้งแต่วันที่เธอฟื้น ซึ่งในช่วงที่ผ่านมาเธอใช้วิธีเช็ดตัวแทนการอาบน้ำและถ่ายเบาหลังฉากไม้ฉลุ โชคดีนักที่เธอไม่นึกอยากปล่อยหนักแต่อย่างใด หากไม่แล้วเธอคงรู้สึกกระดาก ลำบากใจยิ่งที่จะให้ป่าวที่คอยเฝ้าดูแลเธอนำมันไปเททิ้ง

จะว่าไปความไม่สะดวกสบายในยุคนี้ทำให้เธออึดอัดอยู่ไม่น้อย และไม่คิดว่าเธอจะเคยชินกับภาวะเช่นนี้ได้ง่ายตายนักหรอก วันนี้อรนลินรู้สึกสบายตัวกว่าทุกวัน หลังจากที่ได้อาบน้ำอาบท่ากับเขาเสียที แต่กระนั้นก็รู้สึกแสบๆ ที่ผิวหนังอยู่บ้าง อันเป็นผลพวงมาจากการขัดเนื้อขัดตัวด้วยมะขามเปียก อย่างน้อยซีโคลและสิ่งสกปรกต่างๆ ก็ได้ถูกขจัดไปจากเนื้อตัวของเธอ จนหมดสิ้น มีหน้าซำในยามหลับได้ยังรู้สึกได้ถึงความเหนียวหนุ่มของผิวหนัง เรียกว่าคุ้มค่ากับการยอมนั่งนิ่งๆ ให้นางป่าวทั้งสองขัดล้างผิวของเธอจนแสบไปหมด

หลังจากอาบน้ำเสร็จเธอก็ถูกนางป่าวที่เลี้ยงจัดแจงนำเอาเครื่องประศินมาชโลมไปตามเนื้อตัว จนอรนลินแทบจะล่ำลักลิ้นน้ำอบน้ำปรุงที่ส่งกลิ่นหอมฟุ้งไปทั่วทั้งห้อง ก่อนทั้งสองจะจับเธอแต่งตัวนุ่งผ้าจีบห่มสไบสีบานเย็น ซึ่งช่วยขับให้ผิวขาวๆ ของแม่อ้วนอรอนงค์ นั่นก็คือเธอในชาติภพนี้ให้ผุดผ่อง นวลเนียนขึ้นมาได้ไม่น้อย

ตอนแรกนางป่าวทั้งสองตั้งใจจะนุ่งแบบรัดดอกให้เธอ แต่เธอรู้สึกแปลกๆ หากจะต้องไปเดินอวดช่วงไหล่ที่อวบอิมให้ผู้อื่นได้ยล เธอจึงขอเปลี่ยนมานุ่งห่มสไบแบบเฉียงแทน การแต่งตัวของเธอเป็นไปในรูปแบบของหญิงสาวชาวกรุงศรีอยุธยาสมัยที่สาม ซึ่งเหล่าสตรียังนุ่งผ้าจีบห่มสไบ และไว้ผมยาวเคลียไหล่แล้วตัดสั้นช่วงบนโดยจะถอนไรผมรอบๆ ออก ในขณะที่เหล่านางป่าวจะไว้ผมทรงดอกกระพุ่ม โคนผมช่วงท้ายทอยและนุ่งโจงกระเบนห่มเนื้อตัวช่วงบนแบบตะเบงมาน

อรนลินมองทรงผมของตัวเองในกระจก พลางอดไม่ได้ที่จะทอดถอนใจออกมา ด้วยผมทรงนี้ทำให้หญิงสาวที่มีใบหน้าอ้วนกลมอย่างเธอมองดู

ตกลงน่าช้า เนื่องจากทำให้ใบหน้ากลมแป้นของเธอมองดูกลมขึ้นไปเสียยิ่งกว่าเดิม ซึ่งเธอคิดว่ามันน่าจะดีกว่าหากได้เกล้าผมเป็นมวยแทนที่จะเป็นทรงนี้

แต่ที่เธอไม่ชอบใจเอาเสียเลย ก็เห็นจะเป็นพื้นของแม่อ้วนอรอนงค์นี่แหละ ก็เจ้าหล่อนเล่นย้อมพื้นเสียจนแดงเทือกและดำคล้ำเป็นบางซี่ ดังนั้นอรอนลินจึงตั้งใจว่าจะต้องหาทางฟอกพื้นของแม่อ้วนให้กลับมามีสีขาวเยี่ยงคนในยุคสมัยของเธอให้ได้ หากไม่แล้วนางอ้วนผู้นี้จะยิ่งดูน่าเกลียดน่าชังเข้าไปอีก

อรอนลินเพิ่งรู้ว่าตัวเองได้ย้อนกลับมาในช่วงการปกครองของสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ซึ่งขณะนี้พระองค์เพิ่งจะขึ้นครองราชย์ได้เพียงสามวันเท่านั้น และที่น่าที่เพิ่งไปกว่านั้นก็คือ อรอนลินเพิ่งจะรู้ว่าเธอพื้นขึ้นมาในวันเวลาที่พระองค์ทรงขึ้นครองราชย์พอดี

“วันนี้แม่ นายของบ่าวงามเหลือเกินเจ้าค่ะ” จู่ๆ เสียงชื่นชมที่ตั้งใจออกมาจากปากของนางจ้อย บ่าวที่เลี้ยงร่างผอมแห้งก็ทำให้ความคิดของอรอนลินสะดุดลง ก่อนจะยิ้มแห้งๆ ส่งให้ พลังอดคิดไม่ได้ว่า ถ้านางจ้อยไม่ใช่บ่าวซี้ประจบก็เห็นทว่าระบบสายตาของนางบ่าวผู้นี้น่าจะมีปัญหาเสียกระมัง แต่ก่อนที่อรอนลินจะพูดจะเอ่ยสิ่งใดออกไป นางบ่าวผู้นี้ก็เข้ามาซัดจิ้งหะเสียก่อน

“ขอภัยด้วยเถิดเจ้าค่ะ แม่ นายศรีนวลให้บ่าวมาตามแม่ นายอรอนงค์ไปรับข้าวเช้าเสียด้วยกันเจ้าค่ะ”

“เช่นนั้นรี บอกแม่ นายศรีนวลว่าข้ากำลังจะไป” อรอนลินสั่งนางบ่าวที่มาตาม ก่อนจะหันไปมองตัวเองในกระจกเพื่อสำรวจความเรียบร้อยอีกครั้ง

เรื่องกระจกนี้ก็เหมือนกัน อรอนลินเพิ่งรู้ว่าที่ห้องของแม่อ้วนอรอนงค์ไปไม่มีกระจกวางอยู่ เพราะคุณศรีนวลเป็นผู้ออกคำสั่งมิให้นำกระจกมาวางไว้ นางจ้อยเล่าให้ฟังว่าเวลาที่เธอส่องกระจกเป็นต้องอละวาดขว้างปาข้าวของไปเสียทุกครั้ง จนภายหลังคุณศรีนวลสั่งห้ามเด็ดขาดมิให้นำกระจกเข้ามาไว้ในห้องนี้

และคำบอกเล่านี้ก็อธิบายท่าทางของนางบ่าวทั้งสองกับคุณศรีนวล

ได้เป็นอย่างดี ว่าเหตุใดจึงมีท่าทางเช่นนั้นเมื่อยามที่เธอเรียกหากระจก แต่เนื่องจากอรณลินมิได้ขำกว้างปากกระจกและข้าวของทั้งเยี่ยงที่แม่อรอนงค์เคยทำ ก็เลยยิ่งทำให้คนทั้งหมดเชื่ออย่างสนิทใจว่าอรณลินนั้นท่าจะจดจำสิ่งใดมิได้จริงๆ ตามที่ได้บอกกล่าว

“ไปกันเถอะ” อรณลินบอกพลางหันหลังให้กระจก เดินนำนางบ่าวพี่เลี้ยงออกจากห้องไป

“ว่ากระไรนะ ทางโน้นจักส่งคนมารับตัวแม่อรเมื่อไรนะเจ้าคะ” คุณศรีนวลร้องถามคุณหลวงราชมณีด้วยความตกใจ

“แต่คุณพี่ก็รู้ว่าเพลานี้แม่อรจำสิ่งใดมิได้ แล้วนี่อิฉันจักบอกกล่าวกระไรเจ้าคะ คุณพี่หาทางยึดเพลเอาไว้ก่อนมิได้ฤเจ้าคะ” คุณศรีนวลถามคุณหลวงผู้เป็นสามีด้วยความวิตกกังวล

“เอาเถิด แม่ศรีนวลอย่าเพิ่งพูดสิ่งใดในตอนนี้น้เลย แม่อรเดินมาโน่นแล้ว ไว้ค่อยหารือกันค่านี่เถิด”

“เจ้าคะ คุณพี่” คุณศรีนวลรับคำ ทว่าไบบ้านนั้นหม่นเศร้าลงไปอย่างเห็นได้ชัด

“มาแล้วฤแม่อร” คุณศรีนวลเอ่ยปากทักขึ้นก่อน จากนั้นก็หันไปสั่งให้นางบ่าวยกชามล้างมือมาให้อรณลินที่เพิ่งจะนั่งลงบนเสื่อข้างๆ ตน

“ล้างมือเสียก่อนเถิด”

“เจ้าคะคุณแม่” อรณลินรับคำและปฏิบัติตามอย่างว่าง่าย

หญิงสาวมองล่ำรับกับข้าวที่จัดใส่ถ้วยจานกระเบื้องเคลือบลวดลายงดงามวางเต็มอยู่ในพานไม้ ซึ่งล้วนมีแต่ของแห้ง เช่น ปลาอย่าง ผักลวก และเนื้อแห้ง ทว่าน้ำพริกสีคล้ำคล้ายมิได้ใส่พริกสีแดงเลยสักเม็ดนี่สิที่เรียกความสนใจของอรณลินได้เต็มๆ

“เจ้าอยากกินน้ำพริกนี้ฤ” คุณศรีนวลถามเมื่อเห็นอรณลินจ้องน้ำพริกในถ้วยเขม็ง ก่อนจะตักใส่จานให้เธออย่างเอาใจ จากนั้นท่านก็แกะเนื้อปลา

มาวางใส่ในจานให้เธอกับคุณหลวง อรณลินจึงยิ้มให้ท่านอย่างขอบคุณ

อรณลินใช้มือเปียข้าวด้วยวิธีที่เธอไม่แน่ใจนักว่ามันจะถูกต้องหรือไม่ แต่ก็พยายามอย่างยิ่งยวดที่จะไม่ให้เมล็ดข้าวสวยร่วงจากมือ ก่อนจะส่งข้าวเข้าปาก เป็นคำแรกนับตั้งแต่ที่เธอมาถึงที่นี่ ซึ่งที่ผ่านมานั้น เนื่องจากอาการคลื่นไส้ จึงทำให้กินได้เพียงน้ำและข้าวต้มใส่เกลือเท่านั้น

ทันทีที่ได้ลิ้มรสน้ำพริกกับเนื้อปลาและข้าวสวยเข้าไปคำแรก อรณลินก็ต้องแปลกใจกับรสชาติของน้ำพริกที่เธอเห็นว่ามันคือน้ำพริกกะปิดีๆ นี่เอง แต่รสชาติกลับมีใช้เช่นที่เธอเคยกิน แม้จะมีรสเผ็ดกลับมีใช้รสเผ็ดของพริกสด แต่อย่างไร หากไม่ผิดจากที่เธอคิดและเข้าใจ น่าจะเป็นรสเผ็ดจากพริกไทย และข่านั่นเอง ในเรื่องของรสชาติแม้จะมีรสเปรี้ยวเค็มหวานครบรส แต่ดูเหมือนจะหนักไปทางรสเค็มเสียมากกว่า

“รสชาติไม่ถูกปากแม่อรฤฯ” คุณศรีนวลถามเมื่อเห็นสีหน้าท่าทางของ อรณลิน

“หาใช่เช่นนั้นไม่ รสชาตินั้นดีนักแล แต่เหตุใดในน้ำพริกกะปิถึงไม่มีพริกเลยสักเม็ดละเจ้าคะ” คำถามของอรณลินทำให้ทั้งคุณศรีนวลและคุณหลวงมองเธออย่างแปลกใจ

“กระไรกัน นี้อเจ้าไม่รู้สิก็เผ็ดร้อนบ้างเลยฤฯ อีซุ่มท่าจักใส่ข้ากับพริกน้อยเกินไป แต่แม้ว่านี่ก็เผ็ดร้อนมากแล้วหนา ฤฯคุณพี่ว่าอย่างไรเจ้าคะ” คุณศรีนวลหันไปถามความเห็นของคุณหลวงราชมณี

“พ่อว่าเผ็ดกำลังดีนะอเจ้า ถ้าลูกชอบเผ็ด คราวหน้าคราวหลังแม่ศรีนวลก็สั่งให้อีซุ่มมันเติมพริกลงไปอีกก็แล้วกัน”

“เออ...มีใช้ดอกเจ้าคะ ลูกหมายถึงเหตุใดจึงไม่ใส่พริกชี้หู พริกสด กระไรเทือกนั้นลงไปเจ้าคะ”

“พริกกระไรหนูฯ ฤฯ เหตุใดแม่จึงไม่เคยได้กินเล่า นี้อเจ้าไปรู้จักไปไต่ขียนมาจากที่ใดฤฯ” คุณศรีนวลถามพลางหันไปมองคุณหลวง

คำพูดของคุณศรีนวลทำให้อรณลินรู้สึกแปลกใจไม่น้อย หรือว่าอยู่ชยา

ในยุคนี้จะยังไม่มีพริกเข้ามา แต่จะเป็นไปได้อย่างไรกัน ก็ไหนด่านายมานูเอล ฟราโกโซ (Manuel Fragoso) ได้นำพริกเข้ามาปลูกไว้ในกรุงศรีอยุธยา ตั้งแต่สมัยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๒ มีไชหรือ

“เออ...คือ...สงสัยว่าลูกคงจะฝันไปในช่วงที่ลูกป่วยใช้กรรมเจ้าคะ เลยจำผิดจำถูก คิดว่าเรื่องราวที่ฝันกับสิ่งที่เห็นนั้นเป็นความจริง ความทรงจำของลูกดูท่าจะสับสนไปหมดแล้วละเจ้าคะ” อรณลินแสร้งยกเอาความฝันและอาการป่วยไข้ของตัวเองมาอ้าง

“โธ่...แม่อรของแม่ เยี่ยงนั้นก็กินข้าวเถิดนะ เรื่องนั้นช่างมันเถอะ อย่าเพิ่งไปคิดอะไรเลย นี่จะ กินเสียให้เยอะๆ”

คุณศรีนวลบอกพลงแกะเนื้อปลาใส่ในจานข้าวของอรณลินเพิ่มหญิงสาวจึงยิ้มให้ท่านเป็นการขอบคุณ ก่อนจะนำข้าวเข้าปากเป็นคำที่ส่อง ในขณะที่คุณศรีนวลนั้นหันไปสบตากับคุณหลวงราชมณีอย่างวิตกกังวล

“โธ่...แม่อร ออเจ้าเป็นเยี่ยงนี้ แล้วแม่จักวางใจให้ออเจ้าไปอยู่กับทางโน้นได้เยี่ยงไรเล่า”

๓

อรนลินไม่รู้ว่าเป็นเพราะความที่ยังไม่ชินกับข้าวปลาอาหารของที่นี้ หรืออย่างไร ด้วยเธอเป็นต้องวิ่งเข้าห้องน้ำทุกครั้งไป หลังจากที่รับข้าวรับอาหาร ไปได้เพียงไม่นาน สามวันมาแล้วที่เธอเป็นแบบนี้ อรนลินนึกดีใจที่อย่างน้อย ในภพนี้เธอก็เกิดมาเป็นลูกคุณหลวง มิใช่ลูกตาสีตาสาทั่วไป หากไม่แล้วเธอลงจะไม่โชคดีมีห้องน้ำ หรือที่ผู้คนในสมัยนี้เรียกกันว่าเวจให้ใช้เป็นแน่

เธอเพิ่งจะทราบว่าเวจในสมัยนี้มีการสร้างขึ้นและใช้ได้เฉพาะเจ้าขุน-มูลนายเท่านั้น คนสามัญชาวบ้านทั่วไปมักจะใช้วิธีเข้าป่าเข้าทุ่งกันเสียเป็นส่วนใหญ่ ส่วนลักษณะหรือรูปแบบของเวจที่นี้ก็เป็นไปอย่างเรียบง่าย ผงังกั้นเวจทำขึ้นด้วยไม้ไผ่ ด้านในเป็นหลุมที่ก่อขึ้นด้วยอิฐเพื่อไม่ให้ขอบหลุมพัง และมีเชิงแผ่นไม้ขนาดพอเหมาะปิดปากหลุมเอาไว้ พร้อมกับเจาะรูตรงกลาง เป็นร่องสำหรับถ่ายของหนัก แล้วทำแยกมาอีกหลุมสำหรับถ่ายเบา มีฝาปิดเอาไว้เพื่อป้องกันกลิ่นระเหย ซึ่งก็เป็นฝาที่ทำขึ้นจากไม้แผ่นเรียบและมีหูจับ

ภายในห้องส้วมหรือที่เรียกกันว่าห้องเวจจะมีตุ่มน้ำขนาดเล็กวางอยู่ เพื่อให้ให้น้ำมาชำระล้างหลังเสร็จกิจ โถส้วมน้ำอยู่สูงขึ้นไปเล็กน้อยก็จะมีไม้ซีกเล็กๆ มัดรวมกันเอาไว้สำหรับใช้เช็ดมืออีกที

หลังจากเสร็จกิจธุระและพ้นจากเวจออกมาได้ อรณลินก็ค่อยรู้สึกสบายตัวสบายจมูกขึ้นมาบ้าง ก่อนจะชักชวนบ่าวพี่เลี้ยงที่รออยู่ภายนอกไปเดินเล่นต่อที่ท่าน้ำ

อันที่จริงนอกเหนือจากความไม่สะดวกในเรื่องของห้องน้ำห้องส้วมแล้ว อรณลินก็ออกจะชื่นชอบวิถีชีวิตและสภาพแวดล้อมของคนที่นี่อยู่ไม่น้อย บ้านเรือนของคนที่นี่ไม่ได้ปลูกแออัดติดกันเช่นเดียวกับสมัยปัจจุบัน เนื่องจากประชากรที่อาศัยอยู่ในกรุงศรีอยุธยานั้นมีไม่มากนัก หากจะว่ากันไปตามที่เธอเคยได้เรียนรู้ถึงเรื่องราวและวิถีชีวิตของคนที่นี่จากหนังสือประวัติศาสตร์ชาติไทย อีกทั้งผู้ที่มียศกิตติคุณส่วนใหญ่ก็จะมีเรือกสวนไร่นาและที่ดินของตัวเอง เป็นบริเวณกว้างขวาง

ดังนั้นบ้านเรือนที่ปลูกอยู่ใกล้กันส่วนมากจึงเป็นของคนในครอบครัว และคนในปกครองของเจ้าขุนมูลนายทั้งหลายเสียมากกว่า หรือที่เรียกกันว่า เรือนหมู่!

โดยส่วนมากเรือนหลังใหญ่จะมีความกว้างขนาดสามคูหาขึ้นไป ภายในตัวเรือนหนึ่งหลังจะถูกแบ่งออกเป็นสามส่วนสามช่วง สองส่วนของตัวเรือนจะเป็นห้องนอน ส่วนที่เหลือของตัวเรือนจะเป็นห้องโถง มีไว้สำหรับเลี้ยงพระและรับแขก รวมทั้งกินอาหาร พักผ่อน ซึ่งจะเป็นที่อยู่ของเจ้าบ้านกับภรรยา เอกพร้อมบุตรและธิดาที่เกิดจากภรรยาเอกเท่านั้น

ส่วนเรือนครัวจะเชื่อมต่อกับเรือนนอน ด้วยชานชายคาของเรือน จะทำรางไม้รองน้ำฝน ตรงปลายรางมีตุ่มตั้งเอาไว้หนึ่งลูก เรือนครัวมักจะมีหน้าต่างด้านข้างและด้านหน้าเหนือเตาไฟ เพื่อเปิดระบายควันไฟในยามทำครัว

และเรือนที่เล็กลงมาตามลำดับก็จะเป็นเรือนของอนุกับพวกนางเล็ก ๆ ทั้งหลาย ถัดออกไปก็จะเป็นเรือนของบ่าวทาสที่มักจะทำให้อยู่เยื้องไปทางด้านหลัง ห่างไกลจากเรือนของผู้เป็นนาย ซึ่งจะมีรั้วไม้ไผ่กั้นบอกเขตบริเวณที่อยู่ระหว่างเจ้านายกับบ่าวทาส

อรณลินกับนางบ่าวทั้งสองพากันเดินมาจนถึงศาลาท่าน้ำ นางจ้อยรีบ

เดินไปปิดฝูละอองออก ก่อนจะหันมาบอกให้อรนลินไปนั่งตรงที่ตนใช้มือปิดทำความสะอาดแล้ว

“แม่นายเจ้าขา มานั่งที่นี้เถิด บ่าวช่วยปิดให้แล้วเจ้าค่ะ” ออรนลินยิ้มให้นางบ่าวเป็นการขอบคุณ แล้วจึงก้าวเข้าไปในศาลาพร้อมทำท่าจะนั่งลง แต่ยังไม่ทันที่เธอจะนั่ง ทางตาก็เหลือบไปเห็นนางผิน บ่าวคนสนิทของคุณศรีนวลเดินมาแต่ไกล ออรนลินก็รู้ได้ในทันทีว่าคุณศรีนวลคงจะใช้ให้นางผินมาตามเธอไปพบท่านเป็นแน่ เนื่องจากได้เห็นหน้านางผินที่ไร เป็นอันว่าคุณศรีนวลต้องการพบเธอเสียทุกทีไป

“แม่นายศรีนวลสั่งให้มาตามข้าอีกละสิ” ออรนลินถามทันทีที่นางผินก้าวเข้ามานั่งคุกเข่าลงต่อหน้าเธอ

“เจ้าค่ะแม่นายอร เพลานี้แม่นายศรีนวลรออยู่ที่ห้องเจ้าค่ะ”

“กระนั้นฤ ถ้าเช่นนั้นง้อกับพี่ชั้นหรือข้าอยู่ที่นี้เถิด ไม่ต้องตามไปดอกฤกษิตจะไปทำสิ่งใดก็ไป ไม่ต้องมาคอยตามข้าต้อยๆ เยี่ยงนี้ดอกนะ” ออรนลินหันไปบอกนางบ่าวพี่เลี้ยง ที่นับตั้งแต่เธอฟื้นก็เอาแต่ตามติดเธอทุกฝีก้าว โดยแทบจะมีให้คลาดสายตา นอกเสียจากเวลาที่เธอนั่งส้วมเท่านั้น

“มิได้ดอกเจ้าค่ะ แม่นายศรีนวลสั่งไว้ ว่าให้บ่าวกับข้าจ้อยคอยตามดูแลแม่นายเจ้าค่ะ”

“ถ้าเช่นนั้นก็แล้วแต่พวกพี่เถิดนะ” ออรนลินถอนหายใจ ก่อนจะหันไปทางนางผินที่นั่งรออยู่

“ไปกันเถอะแม่ผิน”

“เจ้าค่ะ” นางผินรับคำแล้วรอให้อรนลินก้าวนำออกไปก่อน จากนั้นจึงก้าวตาม โดยมีนางชั้นกับนางจ้อยตามหลังไปติดๆ

คุณศรีนวลมองใบหน้าแจ่มอิมกลมของลูกสาวด้วยความรู้สึกยุ่งยากใจ เพราะไม่รู้ว่าควรจะเริ่มเอยกับลูกเช่นไร แต่ไม่บอกก็คงจะไม่ได้ ด้วยทางคุณหญิงแซยอมนัดเวลาออกไปให้เพียงแค่เจ็ดวันเท่านั้น นี่ก็ผ่านไปสามวัน

แล้ว แต่ตนยังไม่ได้อบอกความจริงให้บุตรได้ทราบเรื่องราวเลย เกรงว่าเจ้าตัวจะพานกระโดดน้ำฆ่าตัวตายไปอีกครั้ง หากเป็นเช่นนั้นคุณศรีนวลคงได้กระโดดน้ำตายตามบุตรไปเป็นแน่แท้

“คุณแม่มีสิ่งใดกับอรฤเจ้าคะ ท่าทางจะเป็นเรื่องใหญ่ไม่น้อย หากไม่แล้วสีหน้าของคุณแม่คงจะไม่ดูแย่นี้ มีอะไรก็บอกอมาเถิดเจ้าคะ” อรณลินพูดไปตามที่คิด ด้วยสีหน้าของคุณศรีนวลบอกชัดว่าท่านกำลังไม่สบายใจ ซึ่งคงจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับเธอ หากไม่แล้วท่านก็คงจะไม่ให้คนไปตามเธอมาพบแบบนี้

“แต่แม่เกรงว่า...” คุณศรีนวลอ้ออึ้ง

“เกรงว่ากระไรฤเจ้าคะ”

“แม่เกรงว่าหากบอกเรื่องนี้ไปจักทำให้พ่อเจ้าคิดสั้น ทำร้ายตัวเองอีกนะสิ” คำพูดของคุณศรีนวลยิ่งทำให้อรณลินนึกสงสัย แต่เห็นว่าคงจะไม่ใช่เรื่องดีนักกระมัง และคงจะเป็นเรื่องราวที่เคยทำให้แม่อ้วนอรอนงค์คิดสั้นฆ่าตัวตายไปในครั้งนั้นก็เป็นที่แน่แท้ แม้จะนึกกลัวแต่อรณลินก็อยากจจะรู้เช่นกันว่าเรื่องราวร้ายแรงใดที่ทำให้เธอในภพนี้ถึงกับคิดฆ่าตัวตาย เห็นทีว่าคงมีใช่แค่ความน้อยเนื้อต่ำใจในรูปโฉมอย่างที่เธอเคยคิดเสียกระมัง

“เออ...คุณแม่บอกอมาเถอะเจ้าคะ ถึงอย่างไรอาก็ต้องรับรู้มิใช่ฤเจ้าคะ หากไม่แล้วคุณแม่ก็คงจะไม่ให้คนไปตามอมากระมัง” หญิงสาวตัดใจพูดออกไปหลังจากที่สลดมหายใจเรียกกำลังใจให้ตนเอง

คำพูดของอรณลินทำให้คุณศรีนวลมองเธอด้วยความเวทนาสงสารในความอภัพแต่ไม่อับโซควาสนาเสียทีเดียวของเธอ ก่อนจจะตัดสินใจพูดในสิ่งที่อรณลินถึงกับอ้าปากค้าง ดวงตาเบิกกว้างจนแทบจะถลน เกิดอาการช็อกไปชั่วขณะ

“แม่จักต้องส่งอเจ้าเข้าห้องหอ กลับเรือนไปหาพ่อของอเจ้าในอีกสามวันข้างหน้านี้”

“วะ...ว่าอะไรนะ...พะ...ผัวอย่างนั้นหรือคะ” อรณลินพูดจาตะกุกตะกัก

ลื่นพันกันด้วยความตกใจ เพลอสีมวิธีการพูดจาเยี่ยงคนโบราณไปเสียสิ้น ในขณะที่คุณศรีนวลเองก็ไม่ทันได้สังเกต จึงไม่สะดุดกับสำเนียงคำพูดที่ อรณลินเปล่งออกมา สิ่งที่ท่านทำคือพยักหน้าให้เธอแทนการตอบรับ

“นะ...นี่ลูกแต่งงานแล้วฤฯ เมื่อไร กับผู้ใดกันเจ้าคะ” อรณลินร่ำคำถาม ในขณะที่ส่องนัยน์กำลังมีนงรากับปลาถูกทุบหัวก็ไม่ปาน

“โธ...แม่อรของแม่” คุณศรีนวลน้ำตาไหลรินด้วยความสงสารบุตรี พลงยกชายผ้าขึ้นซับน้ำตาบ่อยๆ

“คุณแม่อย่าเพิ่งร้องไห้ไปเลยเจ้าคะ กรุณาบอกเล่าเสียก่อนเถิด” เมื่อ อรณลินพูดเช่นนั้น คุณศรีนวลจึงหยุดเซ็ดน้ำตาก่อนจะเปลือยค้อนให้เธอ เสียหนึ่งวง หญิงสาวเห็นท่าทางนั้นก็ได้แต่ยิ้มเฉือนๆ แล้วคุณศรีนวลก็เริ่ม เล่าทุกอย่างตั้งแต่ต้นจนจบให้เธอฟัง

การแต่งงานของอรณลินนั้นเกิดจากคำมั่นสัญญาครั้งเก่าก่อนของผู้ใหญ่ และได้กระทำการหมั้นหมายกันเอาไว้ แม้จะไม่ใช่ทางการก็ตาม นัยว่าก่อนหน้านั้นพระยาราชภักดี เจ้ากรมพระคลังมหาสมบัติคนเก่า กับ คุณหลวงราชมณีนั้นเป็นสหายสนิท อีกทั้งพระยาราชภักดียังเคยช่วยชีวิต คุณหลวงเอาไว้ ดังนั้นเมื่อทางพระยาราชภักดีเอ่ยปากขอหมั้นหมายบุตรี ที่เพิ่งเกิดมาให้แก่บุตรชายคนโต ทางคุณหลวงจึงไม่ขัดข้อง แม้จะมีได้มีการ หมั้นหมายกันอย่างเป็นทางการ แต่ทางคุณหลวงก็ได้รับปากและให้คำมั่น สัญญากับพระยาราชภักดีเป็นมั่นเหมาะว่าจะยกบุตรสาวให้ และจะยอมให้ ทั้งคู่ออกเรือนเมื่อถึงเวลา

ก่อนหน้านี้นี้หลังจากคุณพระหรือพระยาราชภักดีลาออกจากราชการ เพราะอาการป่วยไข้ ทำให้ต้องนอนชมเป็นเวลากว่าสามปี จนไม่สามารถ ทำงานรับใช้ชาติบ้านเมืองได้ แต่เนื่องจากมีความดีความชอบ พระมหากษัตริย์ พระองค์ก่อน ซึ่งก็คือพระเจ้าปราสาททอง จึงโปรดเกล้าฯ ให้พระยาราชภักดี เก็บรักษาทรัพย์สินและดำรงศักดิ์เป็นพระยาอยู่เช่นเดิม

เนื่องจากอาการป่วยของพระยาราชภักดีจะทรุดหนัก และอยากจะ

ให้บุตรชายได้เป็นฝั่งเป็นฝาเสียที จึงให้คุณหญิงแหวผู้เป็นศรีภรรยามาทวงคำมั่นสัญญาที่คุณหลวงเคยให้ไว้ ทางคุณหลวงราชมณีจำต้องกระทำตามสัญญา ถึงแม้จะไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้นก็ตาม

เมื่อคุณศรีนวลเล่าถึงตรงนี้ อรณลินก็เริ่มสงสัยว่าเหตุใดคุณหลวงจึงไม่ยอมทำให้แม่อ้วนอรอนงค์ออกเรือนไปกับบุตรชายของท่านพระยาผู้เป็นสหาย ในเมื่อรูปลักษณะของแม่อ้วนก็ใช้ว่าจะสวยเลือกได้เสียเมื่อไร การได้แต่งงานเข้าไปเป็นสะใภ้เอกของท่านพระยา คุณหลวงราชมณีน่าจะดีใจมากกว่ามิใช่หรือ เห็นทีว่าเรื่องคงจะไม่ธรรมดาเสียแล้วกระมัง แต่ยังไม่ทันที่อรณลินจะได้ถามในสิ่งที่ตัวเองสงสัย คุณศรีนวลก็เอ่ยให้ความกระจ่างกับเธอขึ้นเสียก่อน

“หากพ่อเพชรจักเป็นเหมือนเช่นคนอื่นเขา พ่อของออเจ้ากับแม่คงจักวางใจได้อยู่ดอก แต่นี่...” คุณศรีนวลอ้าอึ้ง

“แต่นี้กระไรฤเจ้าคะ” อรณลินเริ่มมีอาการร้อนรนเพราะความไม่ใคร่รู้

“พะ...พ่อเพชร”

“เป็นอย่างไรฤเจ้าคะ”

“สติของพ่อเพชรฟั่นเฟือน มิสมประดีนี่สิ”

“คนบ้า!” อรณลินเปลือร้องอุทานขึ้นด้วยความตกใจอย่างยิ่งยวดในสิ่งที่ได้ยิน

โธ...ก็จะไม่ให้เธอตกใจได้อย่างไรเล่า นี่เธอจะต้องกลายเป็นเมียของคนบ้าทั้งนี้ เธอเลือกที่จะหลบหนีความยุ่งยากจากโลกปัจจุบัน เพื่อมิให้ตัวเองต้องตกเป็นเครื่องมือของนายสมชัย และรอดพ้นจากการเป็นเมียหย่อยของเสี้ยวกัดดีชาย แต่นี่อะไร...

เธอจะต้องกลายเป็นเมียของคนบ้าที่ไหนก็ไม่รู้แทนอย่างนั้นหรือแบบนี้มันเรียกว่าหนีเสือปะจระเข้ดีๆ นี่เอง อรณลินเอ๋ย แม่อรณลิน กระโดดน้ำฆ่าตัวตายอีกรอบเสียเลยดีไหม ตอนนี่เธออยากจะทำนายทวารแห่งกาลท่านั้นมาแล้วเนื้อแล้วเอาเกลือทาเสียยิ่งนัก โทษฐานไม่ยอมบอกกล่าวให้เธอรับรู้ก่อนตัดสินใจ